

VROUWE MIDDERNACHT
DE DUISTERE MACHTEN BOEK ÉÉN

Lees ook van Cassandra Clare:

Kronieken van de Onderwereld

Stad van Beenderen

Stad van Vuur

Stad van Glas

Stad van Gevallen Engelen

Stad van Verloren Zielen

Stad van Hemelse Vlammen

De Helse Creaties

De IJzeren Engel

De IJzeren Prins

De IJzeren Prinses

De kronieken van Bane

Cassandra Clare

Vrouwe Middeernacht

De Duistere Machten boek één

Vertaald door Lia Belt

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *The Dark Artifices - Lady Midnight*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Margaret K. McElderry Books, 2016
© Cassandra Clare, 2016
© Vertaling uit het Engels: Lia Belt, 2016
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2017
© Omslagbeeld: Cliff Nielsen
© Omslagontwerp: Russell Gordon
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3625 3
ISBN 978 90 488 3626 0 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Annabel Lee

*Het was voor wel honderd maal honderd jaar
in een koninkrijk bij de zee.
Daar woonde een meisje, misschien kent gij haar,
Haar naam was Annabel Lee.
Zij zwoer slechts bij mij en ik zwoer bij haar,
en geen liefde ooit was groter, weleer.
Ik was een kind en ook zij was een kind
in dat koninkrijk bij de zee.
Er was liefde die meer was dan liefde alleen
tussen mij en mijn Annabel Lee.
Zelfs de gevelkte serafijnen van de hemel
keken afgunstig op ons neer.
En dat was de reden dat zo lang geleden
in dat koninkrijk bij de zee
een spel werd bedreven, dat nam het leven
vn de lieflijke Annabel Lee.
Daar zwoeren tezamen de ed'len van name.
En m'n liefste, ze namen haar mee
en borgen haar op in een van de graven
van dat koninkrijk bij de zee.
Nooit was het geluk der engelschare
zo groot, en zij haatten ons zeer.
En dat was de reden dat zo lang geleden
in dat koninkrijk bij de zee.
Een spel werd bedreven, dat nam het leven*

van de lieflijke Annabel Lee.

*Maar ons beider beminnen met hart en met zinnen,
meer dan zij die ouder waren dan wij,
of veel wijzer dan wij.*

*Noch de engelen hoog boven de wolken,
noch de demonen die de zee bevolken,
nooit zullen zij scheiden, de harten dier twee,
van mij en mijn Annabel Lee.*

*En geen nacht nog kan komen of hij brengt me dromen
van m'n lieflijke Annabel Lee.*

*En geen ster nog kan dalen of zij zal mij verhalen
van mijn lieflijke Annabel Lee.*

*Zo zijn al mijn nachten, mijn steeds durend wachten
bij mijn lieve, mijn lieve, mijn tederlijk zachte,
in haar graftombe daar bij de zee.
In haar graf bij de deinende zee.*

Voor Holly
Elfachtig was hij

Proloog

Los Angeles, 2012

Schaduwmarktnachten waren Kits lievelingsnachten.

Hij mocht dan 's avonds naar buiten om zijn vader te helpen bij de kraam. Kit kwam al sinds zijn zevende naar de schaduwmarkt. Zelfs nu nog, acht jaar later, wanneer hij via Kendall Alley door Old Town Pasadena liep, voelde hij elke keer dezelfde schok en verwondering als hij door de bakstenen muur aan het eind van de steeg stapte en die levendige wereld van kleur en licht betrad.

Slechts een paar straten verderop waren Apple Stores, Cheesecake Factories en biologische boerenmarkten, winkels van American Apparel en trendy boetiekjes, maar deze steeg leidde naar een groot plein dat aan alle kanten was afgeschermd om te voorkomen dat buitenstaanders de schaduwmarkt op dwaalden.

De schaduwmarkt van Los Angeles werd gehouden in warme nachten. Hij bestond, maar tegelijkertijd ook niet. Kit wist dat al die vrolijk versierde kramen verdwenen zouden zijn zodra de zon 's morgens weer opkwam.

Maar zolang hij er was, genoot hij ervan. Het was nog tot daaraan toe om de gave te hebben terwijl verder niemand in je omgeving die had. Zo noemde zijn vader het, 'de gave', maar Kit vond het niet veel voorstellen. Hyacinth, een waarzegster met lavendelblauw haar die een kraam aan de rand van de markt had, noemde het 'het zicht'.

Die benaming vond Kit logischer. Het enige wat hem immers onderscheidde van normale kinderen, was dat hij dingen zag die zij

niet zagen. Soms waren dat redelijk onschuldige dingen, zoals pixies die opdoken uit het dorre gras langs gebarsten stoepen of de bleke gezichten van vampiers bij benzinepompen laat op de avond. Hij had in een eetcafé eens een man gezien die met zijn vingers op de toonbank trommelde, maar toen hij nog eens keek, zag hij dat die vingers de klauwen van een weerwolf waren. Dit soort dingen overkwam Kit al sinds hij klein was. Zijn vader had het ook; het zicht was erfelijk.

Het moeilijkste was om niet te reageren. Toen hij op een middag van school naar huis was gelopen, had hij gezien hoe een roedel weerwolven elkaar te lijf ging op een verlaten speelplaats. Hij was op de stoep blijven staan schreeuwen tot de politie kwam, maar die zag niets. Daarna had zijn vader hem thuisgehouden van school en hem zelf laten leren uit oude boeken. Kit speelde videogames in de kelder en kwam weinig buiten.

Maar op de schaduwmarkt hoefde hij zich niet druk te maken om zijn reacties. De markt was zelfs voor regelmatige bezoekers een kleurrijke en bizarre plek. Er liepen ifrieten met tamme djinns aan de riem. Mooie perimeisjes dansten voor kramen waar ze glinsterende, gevaarlijke poedertjes verkochten. Een van de kramen werd bemand door een banshee die beweerde je te kunnen vertellen wanneer je zou sterven; Kit kon zich niet voorstellen waarom iemand dat zou willen weten. Er was een cluricaun die aanbood om kwijtgeraakte spullen voor je op te sporen. Verderop zat een jonge heks met kort, knalgroen haar. Ze verkocht betoverde armbanden en kettingen die waren bedoeld om romantische aandacht te trekken. Toen Kit haar kant op keek, glimlachte ze.

‘Hé, Romeo.’ Kits vader gaf hem een por in zijn ribben. ‘Ik heb je niet meegenomen om te flirten. Help me dat bord op te hangen.’

Hij schoof een gebutst metalen krukje naar Kit toen gaf hem de plank waarin hij de naam van hun kraam had gebrand: JOHNNY ROEKS.

Niet de meest creatieve naam, maar Kits vader had nooit buitensporig veel fantasie gehad. En dat was eigenlijk vreemd, dacht Kit,

als je naging wie hij tot zijn klanten kon rekenen: heksenmeesters, weerwolven, vampiers, elfjes, gnomen, lijkeneters, en één keer een zeemeermin (ze hadden elkaar in het geheim ontmoet bij SeaWorld).

Maar misschien was een eenvoudig uithangbord ook wel het beste. Kits vader verkocht wel wat drankjes en poedertjes – en zelfs onder de tafel een paar bedenkelijke legale wapens – maar dat was niet waarvoor de klanten naar zijn kraam kwamen. Johnny Roek was een vent die dingen wist. Er gebeurde in de Benedenwereld van Los Angeles niets waar hij niet van op de hoogte was, er was niemand zo machtig of Johnny wist wel een geheim over hem of had uitgevlooid hoe hij contact met hem kon opnemen. Hij was een vent met informatie, en voor geld was die informatie te koop.

Toen Kit het bord had opgehangen, sprong hij van de kruk. Zijn vader gaf hem twee briefjes van vijftig dollar. ‘Ga deze even bij iemand wisselen,’ zei hij zonder Kit aan te kijken. Hij had zijn rode registerboek onder de tafel vandaan gehaald en bladerde erdoorheen, waarschijnlijk om te kijken wie hem nog geld schuldig was. ‘Kleiner heb ik niet.’

Kit knikte en dook de kraam uit, blij dat hij even weg kon. Elk klusje was een uitvlucht om rond te dwalen. Hij liep langs een kraam met witte bloemen die een zoete maar duistere, giftige geur verspreidden.

Bij een andere kraam deelden mensen in dure pakken pamfletten uit. Er stond een bord met de tekst: **DEELS BOVENNATUURLIJK? JE BENT NIET DE ENIGE. DE VOLGELINGEN VAN DE HOEDER NODIGEN JE UIT JE IN TE SCHRIJVEN VOOR DE GUNSTENLOTERIJ! LAAT HET GELUK TOE IN JE LEVEN!**

Een vrouw met rode lippen en donker haar wilde een pamflet in zijn handen drukken. Toen Kit het niet aanpakte, keek ze zwoel langs hem naar Johnny, die grijnsde. Kit rolde met zijn ogen; er waren duizenden kleine sekten die een of andere lagere demon of engel aanbaden. Ze leken nooit veel te bereiken.

Op weg naar een van zijn favoriete kramen kocht Kit een beker

rood schaafijs met de smaak van passievrucht, frambozen en slagroom. Hij paste altijd op bij wie hij iets kocht – er waren op de markt snoep en drankjes te koop die je hele leven konden vergallen – maar niemand zou risico's nemen met Johnny Roeks zoon. Johnny Roek wist over iedereen wel iets. Als je hem kwaad maakte, was de kans groot dat je geheimen niet lang geheim bleven.

Kit liep naar de heks met de betoverde sieraden toe. Ze had geen kraam. Zoals gewoonlijk zat ze op de grond op een pareo met een print; dezelfde goedkope, vrolijk gekleurde doeken kon je overal op Venice Beach kopen. Ze keek op toen hij aan kwam lopen.

'Hé, Wren,' zei Kit.

'Hé, knapperd.' Ze schoof op om ruimte voor hem te maken, waardoor haar armbanden en enkelbanden rammelden. 'Wat brengt jou naar mijn nederige stulpje?'

Hij liet zich naast haar op de grond zakken. Zijn spijkerbroek was zo versleten dat er gaten in de knieën vielen. Kon hij het geld dat zijn vader hem had gegeven maar gebruiken om wat nieuwe kleren voor zichzelf te kopen. 'Pap vroeg of ik twee vijftigjes kon wisselen.'

'Sst.' Ze wapperde met haar hand naar hem. 'Er zijn hier mensen die je voor twee vijftigjes de keel zouden afsnijden en je bloed zouden verkopen als drakenvuur.'

'Niet mij,' zei Kit vol vertrouwen. 'Niemand hier zou me aanraken.' Hij leunde achterover. 'Behalve als ik dat wilde.'

'En ik maar denken dat mijn schaamteloos-flirten-amuletten op waren.'

'Ik bén je schaamteloos-flirten-amulet.' Hij glimlachte naar twee mensen die langsliepen: een lange, knappe jongen met een witte streep in zijn donkere haar en een meisje met bruin haar en een zonnebril op. Ze negeerden hem.

Maar Wren leefde op bij het zien van de twee marktbezoekers die achter hen liepen: een potige man en een vrouw met bruin haar in een lange vlecht. 'Beschermende amuletten?' zei Wren overredend. 'Gegarandeerde bescherming. Ik heb ook goud en koper, niet alleen zilver.'

De vrouw kocht een ring met een maansteen erin, en de twee liepen kletsend door.

‘Hoe wist je dat dat weerwolven waren?’ vroeg Kit.

‘De blik in haar ogen,’ zei Wren. ‘Weerwolven zijn impulskopers. En hun blik blijft nooit bij zilveren spullen hangen.’ Ze zuchtte. ‘Mijn beschermende amuletten gaan als zoete broodjes over de toonbank sinds die moorden zijn begonnen.’

‘Welke moorden?’

Wren trok een gezicht. ‘Gestoorde, magische moorden. Overal verschijnen lijken die zijn beschreven met spreuken in demonische talen. Verbrand, verdrinken, afgehakte handen, er gaan allerlei geruchten. Hoe is het mogelijk dat jij dat nog niet wist? Luister je niet naar roddels?’

‘Nee,’ zei Kit. ‘Niet echt.’ Hij keek naar de twee weerwolven die naar het noordelijke uiteinde van de markt liepen. Daar kochten de lykantropen wat lykantropen dan ook nodig hadden: bestek van hout en ijzer, wolfswortel en afscheurbroeken (hoopte Kit).

Hoewel de markt bedoeld was als plek waar alle benedenlingen met elkaar konden omgaan, bleven ze toch meestal in kliekjes bij hun eigen soortgenoten. Er was een gedeelte waar de vampiers kwamen, om bloed met smaakjes te kopen of nieuwe onderdanen uit te zoeken die hun meester hadden verloren. Er waren paviljoens met klimplanten en bloemen waar elfen amuletten verkochten en de toekomst voorspelden. Zij hielden zich afzijdig van de rest van de markt, omdat ze hier eigenlijk niet mochten handelen. De heksenmeesters, zeldzaam en gevreesd, bezetten kramen helemaal aan het eind van de markt. Iedere heksenmeester had iets waaraan zijn of haar demonische afkomst te herkennen was: sommige hadden een staart, andere vleugels of kromme hoorns. Kit had een keer een vrouwelijke heksenmeester gezien met een geheel blauwe huid, als een vis.

En dan waren er nog de lieden met het zicht, zoals Kit en zijn vader. Gewone mensen die het vermogen hadden om de schaduw-wereld te zien, om door schuilbezwingingen heen te kijken. Wren was

ook zo iemand: een heks die bij een heksenmeester een training in basisbezweringen had gevolgd en verder zichzelf alles had geleerd. Maar ze hield zich gedeisd, want mensen mochten eigenlijk geen magie beoefenen. Er bestond echter een levendige zwarte handel in cursussen. Je kon er goed geld mee verdienen, als je althans niet werd gesnapt door de...

‘Schaduwjagers,’ zei Wren.

‘Hoe wist je dat ik daar nou net aan dacht?’

‘Omdat ze daar lopen. Twee stuks.’ Met grote ogen van schrik gebaarde ze met haar kin naar rechts.

Eigenlijk leek iedereen op de markt ineens gespannen. Kooplui schoven zo onopvallend mogelijk hun flesjes en doosjes met gif, drankjes en doodskopamuletten uit het zicht. Djinnns aan riempjes verstopten zich achter hun meesters. De peri’s waren opgehouden met dansen en staarden naar de schaduwjagers, en hun mooie gezichten waren kil en hard geworden.

Het waren er twee, een jongen en een meisje van zeventien of achttien jaar. De jongen had rood haar en was lang en atletisch gebouwd. Kit kon het gezicht van het meisje niet zien, alleen maar een heleboel blond haar tot aan haar middel. Ze droeg een goudkleurig zwaard op haar rug en liep met een zelfvertrouwen dat je niet kon faken.

Ze droegen allebei een tenue: de stevige, zwarte beschermende kleding die hen herkenbaar maakte als Nephilim. Nephilim waren deels mens, deels engel en de onbetwiste heersers over alle bovennatuurlijke schepsels op aarde. Ze hadden Instituten – een soort enorme politiebureaus – in bijna elke grote stad op de wereld, van Rio en Bagdad en Lahore tot Los Angeles. De meeste schaduwjagers werden zo geboren, maar ze konden ook gewone mensen in schaduwjagers veranderen als ze daar zin in hadden. Ze waren wanhopig op zoek naar nieuwe rekruten sinds er zo veel levens verloren waren gegaan in de Duistere Oorlog. Men zei dat ze iedereen onder de negentien die enige potentie had om schaduwjager te worden, zouden ontvoeren.

Iedereen, met andere woorden, die het zicht had.

‘Ze lopen naar de kraam van je vader,’ fluisterde Wren.

Ze had gelijk. Kit spande zijn spieren toen hij ze tussen de kramen door zag lopen, recht naar het bord met JOHNNY ROEKS erop.

‘Sta op.’ Wren was al opgestaan en gebaarde dat Kit dat ook moest doen. Ze bukte zich en vouwde haar koopwaar in de doek waar ze op had gezeten. Kit zag een vreemde tekening op de rug van haar hand: een symbool van watergolfjes met een vlam erboven. Misschien had ze het er zelf op getekend. ‘Ik moet weg.’

‘Vanwege de schaduwjagers?’ vroeg Kit verbaasd, maar hij stapte achteruit om haar de ruimte te geven.

‘Sst.’ Toen Wren zich weghaastte, stuiterde haar felgekleurde haar op en neer.

‘Maf,’ mompelde Kit. Hij liep terug naar de kraam van zijn vader. Hij naderde die vanaf de zijkant, met zijn hoofd omlaag en zijn handen in zijn zakken. Hij was er vrij zeker van dat zijn vader boos zou worden als hij zich aan de schaduwjagers liet zien – vooral vanwege het gerucht dat ze jonge aardsen met het zicht ronselden – maar hij kon het niet laten om het gesprek af te luisteren.

Het blonde meisje stond naar voren gebogen, met haar ellebogen op de houten toonbank. ‘Goed om je te zien, Roek,’ zei ze met een innemende glimlach.

Ze was mooi, vond Kit. Ze was ouder dan hij, en de jongen naast haar torende boven hem uit. En ze was een schaduwjager. Ze was dus onbereikbaar mooi, maar toch mooi. Op haar blote arm zag hij van haar elleboog tot haar pols een lang, bleek litteken. Hij zag ook zwarte tatoeages van vreemde symbolen, als een patroon op haar huid. De rand van een tatoeage piepte onder de v-hals van haar shirt uit. Dat waren runen, de magische tekens die de schaduwjagers hun kracht gaven. Alleen schaduwjagers konden ze dragen. Als je ze op de huid van een normaal mens of een benedenling tekende, werd die gek.

‘En wie is dit?’ vroeg Johnny Roek, met zijn kin gebarend naar de schaduwjagersjongen. ‘De beroemde *parabatai*?’

Kit keek met hernieuwde belangstelling naar het stel. Iedereen

die op de hoogte was van de Nephilim, wist wat parabatai waren: twee schaduwjagers die voor altijd zwoeren platonisch trouw aan elkaar te zijn en zij aan zij te strijden. Ze zouden voor elkaar leven en sterven. Jace Herondale en Clary Fairchild, de beroemdste schaduwjagers ter wereld, hadden ook allebei een parabatai. Zelfs Kit wist dat.

‘Nee,’ zei het meisje lijsig. Ze pakte een potje met een groenige vloeistof van een stapel bij de kassa; het spul werd verkocht als liefdesdrankje, maar Kit wist dat er in een paar van die potjes alleen maar water met wat kleurstof zat. ‘Dit is niet echt Juliens soort plek.’ Haar blik schoot even over de markt heen.

‘Ik ben Cameron Ashdown.’ De roodharige schaduwjager stak zijn hand uit, en Johnny drukte die met een verwaasd gezicht. Kit nam de kans waar om achter de toonbank te glippen. ‘Emma’s vriendje.’

Het blonde meisje – Emma – grimaste een heel klein beetje. Cameron Ashdown was dan misschien nu haar vriendje, dacht Kit, maar hij zou dat waarschijnlijk niet lang blijven.

‘Huh,’ zei Johnny terwijl hij het potje uit Emma’s hand plukte. ‘Dan neem ik aan dat je komt ophalen wat je bij me had achtergelaten.’ Hij viste iets uit zijn zak. Het leek een stuk rode stof. Kit staarde ernaar. Wat kon er nou interessant zijn aan een katoenen lap?

Emma rechtte haar rug. Ze keek nu gretig. ‘Heb je iets ontdekt?’

‘Als je het tussen je witte was stopt, krijg je geheid roze sokken.’

Emma pakte fronsend de doek aan. ‘Ik meen het. Je hebt geen idee hoeveel mensen ik heb moeten omkopen om dit te bemachtigen. Het lag in het Spiraallabyrint. Het is een stuk van het shirt dat mijn moeder aanhad toen ze werd vermoord.’

Johnny stak zijn hand op. ‘Weet ik. Ik maakte alleen maar...’

‘Niet sarcastisch doen. Het is mijn taak om sarcastisch en grappig te doen. Jouw taak is om je te laten bedreigen voor informatie.’

‘Of je te laten betalen,’ zei Cameron Ashdown. ‘Betaald krijgen voor informatie is ook prima.’

‘Hoor eens, ik kan je niet helpen,’ zei Kits vader. ‘Er zit hier geen

magie in. Het is gewoon katoen. Gescheurd en vol zeewater, maar... gewoon katoen.'

De teleurstelling op het gezicht van het meisje was diep en onmiskenbaar. Ze deed ook geen poging om het te verbergen, stopte alleen de doek in haar zak. Kit voelde een steek van medeleven met haar, en dat verbaasde hem; hij had nooit gedacht dat hij nog eens medelijden zou hebben met een schaduwjager.

Emma keek ineens naar hem. 'Zo,' zei ze, en plotseling was er een glans in haar ogen te zien. 'Jij hebt het zicht, hè, net als je vader? Hoe oud ben je?'

Kit verstijfde. Zijn vader ging snel voor hem staan om Emma's uitzicht te versperren. 'En ik maar denken dat je kwam vragen naar die moorden van de laatste tijd. Loop je achter met je informatie, Carstairs?'

Kennelijk had Wren gelijk gehad, dacht Kit: iedereen wist van die moorden. Hij hoorde aan de waarschuwendende toon in zijn vaders stem dat hij moest wegwezen, maar hij zat achter de toonbank vast en kon er niet langs.

'Ik heb wat geruchten gehoord over dode aardsen,' zei Emma. De meeste schaduwjagers spraken de term voor normale mensen met een intense minachting uit, maar Emma klonk alleen moe. 'Wij houden ons niet bezig met aardsen die elkaar vermoorden. Daar is de politie voor.'

'Er waren ook dode elfen bij,' zei Johnny. 'Een paar slachtoffers waren elfen.'

'Daar kunnen we niets mee doen,' zei Cameron. 'Dat weet je. Het is verboden onder de Koude Vrede.'

Kit hoorde zacht geroezemoes van de omliggende kramen, waardoor hij wist dat hij niet de enige was die afluisterde.

De Koude Vrede was een Wet van de schaduwjagers. Hij was nu bijna vijf jaar van kracht. Kit herinnerde zich de tijd daarvoor nog amper. Ze noemden het een wet, maar eigenlijk was het gewoon een straf.

Toen Kit tien was, was er een oorlog uitgebroken die de wereld van de benedenlingen en schaduwjagers had verscheurd. Een schaduwjager, Sebastian Morgenstern, had zich tegen zijn eigen soortgenoten gekeerd. Hij was van Instituut naar Instituut gegaan, had de bewoners vermoord en hun lichamen overgenomen, en had ze gedwongen voor hem te vechten als een afschuwelijk leger van willoze slaven. In het Instituut van Los Angeles waren bijna alle schaduwjagers ontvoerd of gedood.

Kit had er weleens nachtmerries over gehad, over stromen bloed in gangen die hij nooit had gezien, gangen beschilderd met de runen van de Nephilim.

Sebastian was bij zijn poging om de schaduwjagers te vernietigen geholpen door het elfenvolk. Kit had over elfjes geleerd op school: lieve schepseltjes die in bomen leefden en bloemenhoedjes droegen. Maar zo was het elfenvolk helemaal niet. Tot hun soort behoorden ook zeemeerminnen, gnomen, kelpies met haaiantanden en adellijke elfen, die een hoge rang hadden in de elfenhoven. Adellijke elfen waren lang en mooi en angstaanjagend. Ze waren onderverdeeld in twee hoven: het hof van Seelie, een gevaarlijke plek geregeerd door een koningin die al jaren niet meer was gezien, en het hof van Onseelie, een duistere plek van verraad en zwarte magie met een koning die een soort legendarisch monster was.

Aangezien de elfen benedenlingen waren, die allemaal trouw hadden gezworen aan de schaduwjagers, was hun verraad een onvergeeflijke misdaad. De schaduwjagers hadden hen streng gestraft, met een ingrijpende maatregel die bekend was komen te staan als de Koude Vrede. Ze hadden enorme geldsommen moeten betalen voor het herstel van de schaduwjagersgebouwen die waren verwoest, hun legers waren ontbonden, en het was voor andere benedenlingen verboden hen te helpen. De straf voor hulp aan een elf was streng.

Elfen waren een trots, oud, magisch volk, of dat zei men althans. Kit had ze nooit anders gekend dan gebroken. De meeste benedenlingen en andere bewoners van de schimmige plek tussen de aardse wereld en die van de schaduwjagers hadden geen hekel aan elfen

en koesterden niet zoveel wrok, maar ze waren ook niet bereid de schaduwjagers te trotseren. Vampiers, weerwolven en heksenmeesters bleven bij elfen uit de buurt, behalve op plekken zoals de schaduwmarkt, waar geld belangrijker was dan wetten.

‘O nee?’ vroeg Johnny. ‘En als ik je nou vertel dat er van alles op die lijken geschreven stond?’

Emma’s hoofd kwam met een ruk omhoog. Haar ogen waren donkerbruin, bijna zwart, een heel bijzonder kenmerk bij iemand met zulk blond haar. ‘Wat zeg je?’

‘Je hebt me wel gehoord.’

‘Wat stond er dan op? Was het dezelfde taal als op de lichamen van mijn ouders?’

‘Weet ik niet,’ antwoordde Johnny. ‘Ik heb het alleen maar gehoord. Maar het is verdacht, hè?’

‘Emma,’ zei Cameron waarschuwend. ‘De Kloof zal hier niet blij mee zijn.’

De Kloof was de regering van de schaduwjagers. Voor zover Kit wist, was die nooit ergens blij mee.

‘Dat kan me niet schelen,’ zei Emma. Het was duidelijk dat ze Kit volslagen vergeten was; ze staarde met gloeiende ogen naar zijn vader. ‘Vertel me wat je weet. Ik geef je tweehonderd.’

‘Best, maar zoveel weet ik niet,’ antwoordde Johnny. ‘Iemand wordt gegrepen, en een paar nachten later wordt hij dood teruggevonden.’

‘En de laatste keer dat er iemand werd “gegrepen”?’ vroeg Cameron.

‘Twee nachten geleden,’ zei Johnny, die overduidelijk vond dat hij waar voor zijn geld leverde. ‘Het lijk zal morgennacht wel worden gedumpt. Je hoeft alleen maar te zorgen dat je erbij bent, zodat je kunt zien wie het doet.’

‘Als jij ons nou eens vertelt hoe we dat voor elkaar kunnen krijgen,’ zei Emma.

‘Ik heb geruchten gehoord dat het volgende lijk wordt gedumpt in West Hollywood. De Sepulchre Bar.’

Emma klapte opgewonden in haar handen. Haar vriendje zei nog een keer op waarschuwendende toon haar naam, maar zelfs Kit had hem kunnen vertellen dat dat tijdverspilling was. Hij had nog nooit een tienermeisje ergens zo opgewonden over gezien – niet over een beroemde acteur, niet over een boyband, niet over sieraden. Dit meisje knapte bijna van opwinding bij de gedachte aan dat lijk.

‘Waarom doe je het zelf niet, als je je zo druk maakt over die moorden?’ vroeg Cameron aan Johnny. Hij had mooie ogen, dacht Kit. Die twee vormden een belachelijk knap stel. Het was bijna irritant. Kit vroeg zich af hoe de fabelachtige Julian eruitzag. Als hij de levenslange gezworen platonische beste vriend van dit meisje was, zag hij er waarschijnlijk uit als het achtereind van een bus.

‘Omdat ik dat niet wil,’ antwoordde Johnny. ‘Het lijkt me gevaarlijk. Maar jullie zijn dol op gevaar, toch, Emma?’

Emma grijnsde. Johnny leek Emma vrij goed te kennen, viel Kit op. Blijkbaar was ze al eerder bij hem geweest met vragen; het was wel vreemd dat Kit haar nooit eerder had gezien, maar hij kwam niet naar elke markt. Terwijl ze in haar zak groef, er een rolletje bankbiljetten uit haalde en die aan zijn vader gaf, vroeg hij zich af of ze weleens in zijn huis was geweest. Altijd als er klanten naar hun huis kwamen, stuurde Kits vader hem naar de kelder en moest hij daar blijven en zich stilhouden. ‘Het soort mensen met wie ik omga, is niet het soort mensen dat jij zou moeten ontmoeten,’ was het enige wat hij dan zei.

Eén keer was Kit per ongeluk naar boven gelopen terwijl zijn vader in overleg was met een groep monsters in mantels met kappen. Althans, Kit vond ze eruitzien als monsters: hun ogen en lippen waren dichtgenaaid, hun hoofden kaal en glanzend. Zijn vader had hem verteld dat het Gregori waren, Stille Broeders. Schaduwjagers die werden verminkt en gemarteld met magie tot ze meer werden dan mensen; ze spraken met hun geest en konden je gedachten lezen. Kit was daarna nooit meer naar boven gekomen als zijn vader ‘in bespreking’ was.

Kit wist dat zijn vader een crimineel was. Hij wist dat hij geheimen verkocht voor de kost, maar geen leugens: Johnny ging er prat op dat al zijn informatie deugde. Kit wist dat zijn eigen leven waarschijnlijk datzelfde patroon zou volgen. Het viel niet mee om een normaal leven te leiden als je doorlopend moest doen alsof je niet zag wat er recht voor je neus allemaal gebeurde.

‘Nou, bedankt voor de info.’ Emma wilde zich omdraaien en weglopen. Het gouden gevest van haar zwaard glansde in het licht van de marktkramen. Kit vroeg zich af hoe het zou zijn om een Nephilim te zijn. Om te leven te midden van andere mensen die dezelfde dingen zagen als jij. Om nooit bang te zijn voor wat er in de schaduwen loerde. ‘Ik zie je nog wel, Johnny.’

Ze knipoogde... naar Kit.

Johnny draaide zich met een ruk naar hem om toen ze met haar vriendje in de drukte verdween. ‘Heb je iets tegen haar gezegd?’ wilde Johnny weten. ‘Waarom besteedde ze zoveel aandacht aan je?’

Kit stak verdedigend zijn handen op. ‘Ik heb niks gezegd,’ protesteerde hij. ‘Ik denk dat ze gewoon zag dat ik meeluisterde.’

Johnny zuchtte. ‘Probeer wat minder op te vallen.’

De markt kwam weer op gang nu de schaduwjagers weg waren. Kit hoorde muziek en aanzwellend geroezemoes. ‘Hoe goed ken je dat schaduwjagersmeisje?’

‘Emma Carstairs? Ze komt al jaren af en aan bij me. Het schijnt haar niet te kunnen schelen dat ze de regels van de Nephilim overtreedt. Ik mag haar wel, voor zover dat mogelijk is bij die lui.’

‘Ze wilde dat je uitzocht wie haar ouders had vermoord.’

Johnny rukte een la open. ‘Ik weet niet wie haar ouders heeft vermoord, Kit. Waarschijnlijk elfen. Het is tijdens de Duistere Oorlog gebeurd.’ Hij keek zelfingenomen. ‘Dus ik wilde haar helpen. Nou en? Schaduwjagersgeld rolt ook.’

‘En je wilt dat de schaduwjagers aandacht besteden aan iets anders dan jou,’ zei Kit. Het was een gokje, maar hij vermoedde dat hij er niet ver naast zat. ‘Ben je ergens mee bezig?’

Johnny sloeg de la dicht. 'Misschien.'

'Voor iemand die geheimen verkoopt, bewaar je er wel een heleboel,' zei Kit, die zijn handen in zijn zakken propte.

Zijn vader legde in een zeldzaam gebaar van genegenheid een arm om hem heen. 'Mijn grootste geheim,' zei hij, 'ben jij.'

Een van de graven van dat koninkrijk

‘Het wordt gewoon niks,’ zei Emma. ‘Deze relatie, bedoel ik.’

Er kwamen ongelukkige protesten van de andere kant van de lijn. Emma kon ze amper verstaan; de ontvangst was niet zo best op het dak van de Sepulchre Bar. Ze ijsbeerde langs de rand van het dak en tuurde naar het binnenplein. Er waren lampjes opgehangen in de jacarandabomen en er stonden chique, ultramoderne tafels en stoelen opgesteld. Chique, ultramoderne jonge mannen en vrouwen liepen rond met glinsterende glazen rode, witte en roze wijn in hun hand. Iemand had de tent afgehuurd voor een privéfeestje: er hing een verjaardagsspandoek met lovertjes tussen twee bomen en er liepen obers met tinnen dienbladen vol hapjes tussen de gasten door.

Het was allemaal zo glamoureuus dat Emma het feestje wilde verstoren door een paar dakpannen naar beneden te trappen of met een salto tussen de mensen te landen. Maar de Kloof zou iemand een hele poos opsluiten voor dergelijk gedrag. Aardsen mochten nooit een glimp opvangen van schaduwjagers. En zelfs als Emma een sprong naar het plein beneden maakte, zouden de feestgangers haar toch niet zien. Ze droeg schuilrunen, aangebracht door Cristina, waardoor ze onzichtbaar was voor iedereen zonder het zicht.

Emma zuchtte en zette haar telefoon weer tegen haar oor. ‘Oké, ónze relatie,’ zei ze. ‘Onze relatie wordt niks.’

‘Emma,’ fluisterde Cristina op luide toon achter haar. Emma draaide zich om, met haar laarzen helemaal op de rand van het dak.

Cristina zat op de dakpannen achter haar en poetste met een lichtblauwe doek een werpmes. De doek had dezelfde kleur als de haarband die ze in haar donkere haar droeg. Alles aan Cristina was keurig en doordacht; ze zag er in haar zwarte strijdtenue net zo professioneel uit als de meeste mensen in een zakenpak. Haar gouden geluksmedaillon glinsterde om haar hals en haar familiering, met een patroon van rozen voor de naam Rosales, glansde om haar vinger terwijl ze het mes in de doek wikkelde en naast zich neerlegde. ‘Emma, denk eraan: ik-uitspraken.’

Cameron was aan de andere kant van de lijn nog steeds aan het kletsen. Hij zei iets over afspreken en uitpraten, maar Emma wist dat dat zinloos zou zijn. Ze richtte haar aandacht op het tafereel beneden. Zag ze daar nu een schaduw tussen de mensen door glippen, of verbeelde ze het zich maar? Misschien was het wensdenken. Johnny Roek was vrij betrouwbaar, en hij had héél zeker geleken over vanavond. Maar Emma had er een hekel aan om zich helemaal in haar tenuë te hijsen, vol verwachting, om vervolgens te ontdekken dat er geen gevecht kwam waarin ze zich kon afreageren.

‘Het ligt aan mij, niet aan jou,’ zei ze in de telefoon. Cristina stak bemoedigend haar duim op. ‘Ik ben jóú beu.’ Ze glimlachte vrolijk toen Cristina haar handen voor haar gezicht sloeg. ‘Dus misschien kunnen we gewoon weer vrienden zijn?’

Er klonk een klik toen Cameron ophing. Emma stopte de telefoon in haar zak en tuurde weer in de menigte. Niets. Geërgerd klom ze tegen de helling van het dak op en plofte naast Cristina neer. ‘Nou, dat had beter kunnen gaan,’ zei ze.

‘Zou je denken?’ Cristina liet haar handen zakken. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Weet ik niet.’ Emma zuchtte en pakte haar cilinder, het slanke schrijfinstrument van *adamas* waarmee de schaduwjagers de beschermende runen op hun huid tekenden. Het had een bewerkt handvat van demonenbot en was een geschenk geweest van Jace Herondale, de eerste jongen op wie Emma verliefd was geweest. De meeste scha-

duwjagers verbruikten cilinders zoals aardse potloden verbruikten, maar deze was bijzonder voor Emma, en ze onderhield hem even zorgvuldig als haar zwaard. ‘Dit gebeurt altijd. Alles was prima, en toen werd ik op een ochtend wakker en werd ik al misselijk als ik alleen maar zijn stem hoorde.’ Ze keek Cristina schuld bewust aan. ‘Ik heb het geprobéerd,’ ging ze door. ‘Ik heb weken gewacht! Ik bleef maar hopen dat het beter zou gaan, maar dat gebeurde niet.’

Cristina gaf een klopje op haar arm. ‘Ik weet het, *cuata*,’ zei ze. ‘Je bent gewoon niet zo goed met...’

‘Tact?’ opperde Emma. Cristina sprak bijna accentloos Engels, waardoor Emma vaak vergat dat het niet haar moedertaal was. Aan de andere kant, Cristina sprak behalve haar eigen taal, het Spaans, nog zeven andere talen. Emma sprak Engels en een beetje Spaans, Grieks en Latijn, ze kon drie demonische talen lezen en vloeken in vijf.

‘Ik wilde “relaties” zeggen,’ zei Cristina. Haar donkerbruine ogen twinkelden. ‘Ik ben hier pas twee maanden, maar je bent al drie dates met Cameron vergeten, en zijn verjaardag, en nu dump je hem omdat er niks gebeurt op je patrouilleavond.’

‘Hij wil altijd maar videogames spelen,’ zei Emma. ‘Ik haat videogames.’

‘Niemand is perfect, Emma.’

‘Maar sommige mensen zijn perfect voor elkáár, denk je ook niet?’

Er verscheen een vreemde blik in Cristina’s ogen, die zo snel weer verdween dat Emma bijna zeker wist dat ze het zich maar had verbeeld. Emma voelde dan wel een heel hechte band met Cristina, maar soms werd ze eraan herinnerd dat ze haar niet echt kende. Niet zoals ze Jules kende, iemand met wie ze sinds haar vroegste jeugd bijna elk moment had doorgebracht. Wat er ook met Cristina was gebeurd in Mexico – wat het ook was waardoor ze naar Los Angeles was gevlucht, weg bij haar familie en vrienden – het was iets waar ze nooit met Emma over had gesproken.

‘Nou,’ zei Cristina, ‘in elk geval was je zo wijs om mij mee te nemen voor morele steun, om je door deze moeilijke tijd heen te helpen.’

Emma gaf haar een por met haar cilinder. ‘Ik was niet van plán om Cameron te dumpen. We waren hier, hij belde en zijn gezicht verscheen op mijn telefoon, of eigenlijk verscheen er een lama op mijn telefoon, want ik had geen foto van hem, dus heb ik maar een lama uitgekozen, en die lama maakte me zo kwaad dat ik me gewoon niet kon inhouden.’

‘Slechte tijd om een lama te zijn.’

‘Is daar ooit wel een goeie tijd voor, eigenlijk?’ Emma draaide de cilinder om en begon een vaste-tredrune op haar arm te tekenen. Ze wist dat ze ook zonder runen een uitstekend evenwichtsgevoel had, maar boven op een dak was deze extra zekerheid waarschijnlijk wel een goed idee.

Ze dacht aan Julian, ver weg in Engeland, en er ging een steek door haar hart. Hij zou blij zijn dat ze zo voorzichtig was. Hij zou er iets grappigs en liefs met zelfspot over hebben gezegd. Ze miste hem vreselijk, maar ze nam aan dat dat zo hoorde voor parabatai, die met elkaar waren verbonden door zowel magie als vriendschap.

Ze miste alle Blackthorns. Ze was opgegroeid met Julian en zijn broers en zussen, woonde al bij hen sinds haar twaalfde, toen zij haar ouders had verloren en Julian, wiens moeder al was overleden, zijn vader had verloren. Emma was zelf enig kind, en ineens was ze in een grote, luidruchtige, liefhebbende familie beland. Het was niet altijd even gemakkelijk geweest, maar ze aanbad hen allemaal, van de verlegen Drusilla tot Tiberius, die gek was op detectiveverhalen. De Blackthorns waren aan het begin van de zomer naar Sussex gegaan voor een bezoek aan hun oudtante; hun familie kwam oorspronkelijk uit Engeland. Oudtante Marjorie, had Julian haar verteld, was bijna honderd jaar oud en kon elk moment sterven, dus ze móésten bij haar op bezoek. Het was een gewetenskwestie.

En toen waren ze voor twee maanden vertrokken, allemaal behalve hun oom, het hoofd van het Instituut. Het was een grote schok voor Emma geweest. Ineens was het niet meer lawaaiig maar stil in het Instituut. Erger nog, toen Julian weg was, vóélde ze dat, als een constant gevoel van onbehagen, een zeurende pijn in haar borst.

Dat ze iets met Cameron was begonnen, had niet geholpen, maar Cristina's komst had wel enorm veel uitgemaakt. Het was gebruikelijk dat schaduwjagers in hun achttiende levensjaar Instituten in het buitenland bezochten om andere gewoonten te leren kennen. Cristina was naar Los Angeles gekomen vanuit Mexico-Stad; daar was op zich niets ongebruikelijks aan, maar ze had de uitstraling gehad van iemand die ergens voor wegliep. Emma, intussen, liep weg voor haar eenzaamheid. Cristina en Emma waren meteen naar elkaar toegerd en waren sneller beste vriendinnen geworden dan Emma ooit voor mogelijk had gehouden.

'Diana zal in elk geval wel blij zijn dat je Cameron hebt gedumpt,' zei Cristina. 'Ik geloof niet dat ze hem mocht.'

Diana Wrayburn was de lerares van de familie Blackthorn. Ze was ontzettend slim, ontzettend streng en het ontzettend zat dat Emma tijdens de lessen steeds in slaap viel doordat ze de vorige avond uit was geweest.

'Diana vindt alle relaties een afleiding van je studie,' zei Emma. 'Waarom zou je daten terwijl je ook nog een extra demonische taal kunt leren? Ik bedoel, wie wil er nou niet weten hoe je "Kom je hier vaker?" in het Purgatorisch zegt?'

Cristina lachte. 'Je klinkt al net als Jaime. Hij haatte leren.' Emma spitste haar oren; Cristina sprak maar zelden over de vrienden en familie die ze in Mexico-Stad had achtergelaten. Ze wist dat Cristina's oom het Instituut in Mexico-Stad had geleid, tot hij was gesneuveld in de Duistere Oorlog en haar moeder het had overgenomen. Ze wist dat Cristina's vader al was overleden toen ze nog klein was. Maar verder wist ze niet veel. 'Diego was een ander verhaal. Hij was er gek op. Hij deed extra huiswerk voor de lol.'

'Diego? Die perfecte jongen? Die waar je moeder zo dol op is?' Emma haalde de cilinder over haar huid, en de vergezichtsruone nam vorm aan op haar onderarm. Haar tenue had driekwartmouwen, en op de huid eronder waren allemaal bleke witte littekens te zien van eerdere, opgebruikte runen.

Cristina pakte de cilinder uit Emma's hand. 'Kom maar. Ik doe het wel.' Ze maakte de vergezichtsrupe af. Cristina tekende prachtige runen, zorgvuldig en nauwkeurig. 'Ik wil niet over Perfecte Diego praten,' zei Cristina. 'Mijn moeder praat al genoeg over hem. Mag ik je iets anders vragen?'

Emma knikte. De druk van de cilinder op haar huid was vertrouwd, bijna aangenaam.

'Ik weet dat je hierheen wilde omdat Johnny Roek zei dat er lichamen waren gevonden met schrifttekens erop en omdat hij denkt dat er vanavond een hier zal opduiken.'

'Klopt.'

'En jij hoopt dat die schrifttekens hetzelfde zullen zijn als op de lichamen van je ouders.'

Emma spande haar spieren. Ze kon er niets aan doen. Altijd als iemand iets zei over de moord op haar ouders, deed dat nog evenveel pijn alsof het gisteren was gebeurd. Zelfs wanneer degene die ernaar vroeg zo aardig was als Cristina. 'Ja.'

'De Kloof zegt dat Sebastian Morgenstern je ouders heeft vermoord,' zei Cristina. 'Dat heeft Diana me verteld. Dat is wat ze geloven. Maar jij gelooft het niet.'

De Kloof. Emma keek uit over Los Angeles bij nacht, naar de fonkelende lichtjes van de skyline, naar de eindeloze rijen reclameborden langs Sunset Boulevard. Het was een onschuldig woord geweest, 'Kloof', toen ze het voor het eerst hoorde. De Kloof was gewoon de regering van de Nephilim, gevormd door alle actieve schaduwjagers boven de aachtien.

In theorie had iedere schaduwjager een gelijkwaardige stem. Maar eigenlijk waren sommige schaduwjagers invloedrijker dan andere. Net als bij elke politieke partij had je ook in de Kloof corruptie en vooroordelen. De Nephilim waren onderworpen aan strikte gedragscodes en regels waar iedere schaduwjager zich aan moest houden, en bij overtredingen waren de gevolgen ernstig.

De Kloof had een motto: 'De Wet is hard, maar het is de Wet.'

Iedere schaduwjager wist wat dat betekende. De Wet van de Kloof moest worden gehoorzaamd, ongeacht hoe moeilijk of pijnlijk het was. De Wet ging boven al het andere: persoonlijke behoeften, verdriet, verlies, oneerlijkheid, verraad. Toen de Kloof Emma had verteld dat ze zich erbij moest neerleggen dat haar ouders waren gesneuveld in de Duistere Oorlog, had ze dat moeten doen.

Ze had het niet gedaan.

‘Nee,’ zei Emma langzaam. ‘Ik denk van niet.’

Cristina bleef roerloos met de cilinder in haar hand zitten, de rune onvoltooid. Het adamas glansde in het maanlicht. ‘Kun je ook uitleggen waarom?’

‘Sebastian Morgenstern stelde een leger samen,’ zei Emma, nog steeds uitkijkend over de zee van lichtjes. ‘Hij veranderde schaduwjagers in monsters die alles deden wat hij wilde. Hij schreef geen demonische talen op hun lichaam en dumpte ze dan in zee. Toen de Nephilim de lichamen van mijn ouders wilden verplaatsen, vielen ze uit elkaar. Dat gebeurde niet bij Sebastians slachtoffers.’ Ze streek met haar vinger over een dakpan. ‘En... het is een gevoel. Geen voorbijgaand gevoel, maar iets wat ik altijd heb geloofd. Ik geloof er elke dag méér in. Ik denk dat de dood van mijn ouders anders was. Dat de schuld bij Sebastian wordt gelegd, betekent...’ Ze brak met een zucht haar zin af. ‘Sorry. Ik bazel maar wat. Hoor eens, dit hier is waarschijnlijk niks. Maak je er maar niet druk om.’

‘Ik maak me druk om jou,’ zei Cristina, maar ze zette de cilinder weer tegen Emma’s huid en voltooide de rune zonder nog iets te zeggen. Dat was een van de redenen waarom Emma Cristina meteen had gemogen: ze drong nooit aan en zette je nooit onder druk.

Emma keek bewonderend omlaag toen Cristina achteroverleunde, klaar met haar werk. De vergezichtsruone glansde scherp en duidelijk op Emma’s arm. ‘De enige die ik ken die betere runen tekent dan jij is Julian,’ zei ze. ‘Maar hij is dan ook een kunstenaar...’

‘Julian, Julian, Julian,’ zei Cristina plagend. ‘Julian is schilder, Julian is een genie, Julian zou weten hoe hij dit moest oplossen, Julian zou

dat kunnen bouwen. Weet je, ik heb de afgelopen zeven weken zo veel fantastische dingen over Julian gehoord dat ik bang begin te worden dat ik onmiddellijk verliefd op hem word als ik hem ontmoet.'

Emma klopte haar zanderige handen af aan haar broek. Ze voelde zich gespannen en onrustig. Gewoon opgefokt voor een strijd zonder dat er werd gevochten, hield ze zichzelf voor. Geen wonder dat ze uit haar vel wilde springen. 'Ik denk niet dat hij je type is,' zei ze. 'Maar hij is mijn parabatai, dus ik ben niet objectief.'

Cristina gaf Emma's cilinder terug. 'Ik heb altijd een parabatai gewild,' zei ze een beetje mijmerend. 'Iemand die zweert je te beschermen en over je te waken. Een beste vriend voor altijd, voor je hele leven.'

Een beste vriend voor altijd, voor je hele leven. Toen Emma's ouders waren overleden, had ze gevochten om bij de Blackthorns te blijven, deels omdat ze alles kwijt was wat ze kende en er niet aan moest denken om opnieuw te beginnen, en deels omdat ze in Los Angeles had willen blijven om onderzoek te kunnen doen naar de dood van haar ouders.

Het had een opgelaten toestand kunnen worden. Als enige Carstairs in een huis vol Blackthorns had ze zich een buitenstaander kunnen voelen. Maar dat was nooit gebeurd, dankzij Jules. De parabataiband was meer dan vriendschap, meer dan familie; het was een relatie die je met elkaar verbond, heel stevig, op een manier die iedere schaduwjager net zo respecteerde en erkende als de verbintenis tussen twee echtgenoten.

Niemand zou parabatai van elkaar scheiden. Niemand zou het zelfs maar durven te proberen. Parabatai waren samen sterker. Ze vochten samen alsof ze elkaars gedachten konden lezen. Eén rune die je parabatai bij je tekende, was veel krachtiger dan tien runen die iemand anders bij je tekende. Parabatai lieten hun as vaak in hetzelfde graf bijzetten, zodat ze nooit gescheiden zouden worden, zelfs niet in de dood.

Niet iedereen had een parabatai; eigenlijk was die verbintenis vrij

zeldzaam. Het was een levenslange, bindende belofte. Je zwoer aan de zijde van die ander te blijven, zwoer diegene altijd te beschermen, te gaan waar de ander ging, de familie van die ander als je eigen familie te beschouwen. De woorden van de eed kwamen uit de Bijbel en waren heel oud: ‘Waar u heen gaat, zal ik ook gaan, en waar u overnacht, zal ik overnachten. Uw volk is mijn volk. Waar u sterft, zal ik sterven, en daar zal ik begraven worden.’

Als er een term voor was in de aardse taal, dacht Emma, was het misschien ‘zielsverwant’. Platonische zielsverwant. Je mocht geen romantische relatie aangaan met je parabatai. Het was een van de vele dingen die werden verboden door de Wet. Emma had nooit geweten waarom – het sloeg nergens op – maar dat gold voor veel onderdelen van de Wet. Het sloeg nergens op dat de Kloof Julians halfbroertje en -zusje Mark en Helen had verbannen en verlaten alleen omdat hun moeder een elf was geweest, maar dat hadden ze gedaan op ongeveer hetzelfde moment dat de Koude Vrede werd afgekondigd.

Emma stond op en stak haar cilinder in haar wapenriem. ‘Nou, de Blackthorns komen overmorgen thuis. Dan kun je Jules ontmoeten.’ Ze liep terug naar de dakrand en hoorde het krassen van laarzen op de dakpannen, wat haar vertelde dat Cristina achter haar aan kwam. ‘Zie jij iets?’

‘Misschien gebeurt er wel niks.’ Cristina haalde haar schouders op. ‘Misschien is het gewoon een feestje.’

‘Johnny Roek was er zo zeker van,’ mompelde Emma.

‘Had Diana je niet uitdrukkelijk verboden naar hem toe te gaan?’

‘Ze heeft mogelijk gezegd dat ik niet meer naar hem toe moest gaan,’ bekende Emma. ‘Ze heeft hem mogelijk zelfs “een misdadiger die misdaden begaat” genoemd, wat ik nogal hardvochtig vond, moet ik zeggen, maar ze heeft niet gezegd dat ik niet naar de schaduwmarkt mocht.’

‘Omdat iedereen weet dat schaduwjagers niets op de schaduwmarkt te zoeken hebben.’

Emma negeerde dat. ‘En als ik toevallig Roek tegenkwam, bij-

voorbeeld op de markt, en hij wat informatie losliet terwijl we aan het kletsen waren en ik per ongeluk wat geld liet vallen, wie zou dat dan “betalen voor informatie” noemen? Gewoon twee vrienden, de een onvoorzichtig met zijn roddels en de ander onvoorzichtig met haar financiën...’

‘Dat is niet de geest van de Wet, Emma. Weet je nog wel? “De Wet is hard, maar het is de Wet.”’

‘Ik dacht dat het “De Wet is irritant, maar ook flexibel” was.’

‘Dat is niet het motto. En Diana vermoordt je.’

‘Niet als we die moorden oplossen. Dan heiligt het doel de middelen. En als er niets gebeurt, hoeft ze er nooit iets van te weten, toch?’

Cristina zei niets.

‘Toch?’ herhaalde Emma.

Cristina zoog haar adem naar binnen. ‘Zie je dat?’ vroeg ze.

Emma zag het. Er liep een lange man tussen de gasten beneden door. Hij was knap, met sluijk haar en een bleke huid, en droeg maatkleding. Zowel mannen als vrouwen keken hem met slappe, gefascineerde gezichten na.

‘Er ligt een schuilbezwering over hem heen,’ zei Cristina. Emma trok één wenkbrauw op. Schuilbezweringen waren illusiemagie, veel gebruikt door benedenlingen om zichzelf te verbergen voor aardse ogen. Schaduwjagers hadden ook toegang tot tekens met min of meer hetzelfde effect, hoewel de Nephilim dat niet als magie beschouwden. Magie was een zaak van heksenmeesters, terwijl runen een geschenk van de Engel waren. ‘De vraag is: vampier of elf?’

Emma aarzelde. De man benaderde een jonge vrouw op torenhoge hakken en met een glas champagne in haar hand. Haar gezicht werd slap en leeg toen hij haar aansprak. Ze knikte gewillig en maakte de dikke gouden ketting om haar hals los. Ze liet de ketting in zijn uitgestoken hand vallen en keek vervolgens glimlachend toe terwijl hij het ding in zijn zak liet glijden.

‘Elf,’ zei Emma, reikend naar haar wapenriem. Elfen maakten alles ingewikkelder. Volgens de Wet van de Koude Vrede mochten min-

derjarige schaduwjagers zich helemaal niet met elfen inlaten. Elfen waren taboe, de vervloekte en verboden tak van benedenlingen, sinds de Koude Vrede hen had ontdaan van hun rechten, hun legers en hun bezittingen. Hun oeroude landen waren niet langer van hen, en andere benedenlingen vochten om aanspraak op die landen. Pogingen om dergelijke disputen te sussen vormden nu een groot deel van het werk van het Instituut in Los Angeles, maar het was een aangelegenheid voor volwassenen. Schaduwjagers van Emma's leeftijd mochten niet met elfen omgaan.

In theorie.

De Wet is irritant, maar hij is flexibel. Emma haalde een stoffen zakje, aan de bovenkant dichtgebonden, uit de buidel aan haar riem. Ze begon het open te maken terwijl de elf van de glimlachende vrouw doorliep naar een slanke man in een zwart jasje, die bereidwillig zijn fonkelende manchetknopen overhandigde. De elf stond nu bijna pal onder Emma en Cristina. 'Vampiers geven niet om goud, maar het elfenvolk betaalt schattingen aan hun koning en koningin in de vorm van goud, edelstenen en andere kostbaarheden.'

'Ik heb gehoord dat het hof van Onseelie die betaalt in bloed,' zei Cristina grimmig.

'Niet vanavond.' Emma kieperde het zakje leeg over het hoofd van de elf.

Cristina slaakte een kreet van afgrijzen toen de elf beneden een hese schreeuw gaf en zijn schuilbezwering van hem af viel als de afgestroopte huid van een slang.

Er ging gegil op onder de mensen toen het ware uiterlijk van de elf werd onthuld. Takken groeiden als kromme hoorns uit zijn hoofd en zijn huid had de donkergroene kleur van mos of schimmel, met allemaal barstjes erin alsof het boombast was. Zijn handen waren spatelvormige klauwen met drie vingers.

'Emma,' zei Cristina waarschuwend. 'We moeten nu stoppen... de Stille Broeders bellen...'

Maar Emma was al gesprongen.

Even was ze gewichtloos tijdens haar val. Toen raakte ze met gebogen knieën de grond, zoals haar was geleerd. Ze herinnerde zich haar eerste sprongen van grote hoogte nog maar al te goed: de onhandige valpartijen, het gekraak, de dagen van genezen voordat ze het nog eens kon proberen.

Nu niet meer. Emma stond op en keek naar de elf te midden van de vluchtende mensen. Zijn ogen, gloeiend in zijn verweerde, boombastachtige gezicht, waren zo geel als die van een kat. ‘Schaduwjager,’ siste hij.

De feestgangers vluchtten het plein af via de poort naar het parkeerterrein. Niemand zag Emma, hoewel ze vanuit een of ander instinct om haar heen stroomden als water langs de pijlers van een brug.

Emma reikte over haar schouder en sloot haar hand om het gevest van haar zwaard, Cortana. De kling vormde een gouden streep in de lucht toen ze het zwaard trok en de punt ervan op de elf richtte. ‘Nee,’ zei ze. ‘Ik ben een snoep-o-gram. Dit is mijn kostuum.’

De elf keek haar niet-begrijpend aan.

Emma zuchtte. ‘Bijdehand doen is zo verspild aan het elfenvolk. Jullie snappen nooit een grap.’

‘We staan alom bekend om onze schimpscheuten, schertsen en ballades,’ protesteerde de elf gekrenkt. ‘Sommige van onze ballades duren weken.’

‘Zoveel tijd heb ik niet,’ zei Emma. ‘Ik ben een schaduwjager. Snelle grappen, jong sterven.’ Ze draaide ongeduldig met de punt van Cortana. ‘Keer je zakken binnenstebuiten.’

‘Ik heb niets gedaan om de Koude Vrede te schenden,’ klaagde de elf.

‘Strikt genomen niet, maar stelen van aardse keuren we ook af,’ zei Emma. ‘Keer je zakken binnenstebuiten, anders ruk ik een van je hoorns eraf en steek die ergens waar de zon niet schijnt.’

De elf keek verwonderd. ‘Waar de zon niet schijnt? Is dat een raadsel?’

Emma slaakte een getergde zucht en hief Cortana. ‘Opschieten,

anders begin ik met het afsnijden van je bast. Het is net uit met mijn vriendje, en ik ben in een niet zo beste bui.'

De elf begon langzaam zijn zakken leeg te halen, al die tijd naar haar loerend. 'Dus je bent single,' zei hij. 'Dat zou ik nooit hebben geraden.'

Er klonk een kreet ergens boven hen. 'Dat is gewoonweg onbeschoft,' zei Cristina, die over de dakrand leunde.

'Dank je, Cristina,' zei Emma. 'Dat was laag. En gewoon even ter informatie, elfengast: ik heb het met hém uitgemaakt.'

De elf haalde zijn schouders op. Het was een opmerkelijk expressief gebaar, waarmee hij op verschillende manieren tegelijkertijd overbracht hoe weinig het hem kon schelen.

'Al snap ik eigenlijk niet waarom,' zei Cristina. 'Hij was heel aardig.'

Emma rolde met haar ogen. De elf was nog steeds bezig zijn buit – oorbellen, dure leren portemonnees, ringen met diamanten – in een fonkelende waterval op de grond te gooien. Emma zette zich schrap. Ze gaf eigenlijk niets om die sieraden of de diefstal. Ze zocht naar wapens, boeken met bezweringen, enig spoor van het soort duistere magie dat ze associeerde met de tekens op haar ouders. 'De Ashdowns en de Carstairs kunnen het niet met elkaar vinden,' zei ze. 'Dat is een algemeen bekend feit.'

Daarop leek de elf te verstarren. 'Carstairs.' Hij spuugde die naam bijna uit, met zijn gele ogen op Emma gefixeerd. 'Ben jij Emma Carstairs?'

Emma knipperde onthutst met haar ogen. Ze keek omhoog; Cristina was van de dakrand verdwenen. 'Ik weet zeker dat we elkaar nooit eerder hebben ontmoet. Een pratende boom zou ik me nog wel herinneren.'

'O ja?' De spatelvormige handen bewogen even langs het lichaam van de elf. 'Ik had een beleefdere behandeling verwacht. Of zijn jij en je vrienden in het Instituut Mark Blackthorn al zo snel vergeten?'

'Márk?' Emma kon niet verbergen dat ze verstijfde. Op dat moment vloog er iets glinsterends op haar gezicht af. De elf had een

diamanten ketting naar haar toe gegooid. Ze dook in elkaar, maar het uiteinde van de ketting raakte haar wang. Ze voelde een stekende pijn en de warme stroom van bloed.

Emma kwam snel weer overeind, maar de elf was al weg. Ze vloekte, vegend over het bloed op haar gezicht.

‘Emma!’ Cristina was van het dak geklommen en stond bij een traliedeur in de muur. Een nooduitgang. ‘Hij is hierdoorheen gegaan!’

Emma rende naar haar toe. Samen traptten ze de deur open en renden de steeg achter de bar in. Het was er heel donker; iemand had de straatlantaarns kapotgegooid. Containers tegen de muur stonken naar bedorven voedsel en alcohol. Emma voelde haar vergezichtsruine branden; helemaal aan het eind van de steeg zag ze de tengere gedaante van de elf links afslaan.

Ze ging achter hem aan, met Cristina naast haar. Emma had zo vaak hardgelopen met Julian dat ze een beetje moeite had om haar tred aan te passen aan die van iemand anders; ze ging vooruit, op volle snelheid. Elfen waren berucht snel. Cristina en zij gingen de volgende hoek om, waar de steeg smaller werd. De vluchtende elf had twee containers tegen elkaar aan geschoven om hun weg te versperren. Emma sprong erop, en haar laarzen kletterden op het metaal toen ze zich van de containers afzette.

Ze dook naar voren en landde op iets zachts. Ze voelde stof onder haar nagels. Kleding. Kleding om een menselijk lichaam. Natte kleding. Ze werd omhuld door de stank van zeewater en verrotting. Ze keek omlaag in een dood, opgezwollen gezicht.

Emma hield een schreeuw binnen. Even later klonk er nog meer gekletter en liet Cristina zich naast haar zakken. Emma hoorde haar vriendin een verbaasde uitroep in het Spaans slaken. Toen lagen Cristina’s armen om haar heen en trokken haar bij het lijk weg. Ze landde onhandig op het asfalt en kon niet ophouden met staren.

Het lichaam was onmiskenbaar menselijk. Een man van middelbare leeftijd, met ronde schouders en zilvergrijs haar als de manen van een leeuw. Delen van zijn huid waren zwart en rood verbrand,

met blaren waar de brandwonden het ernstigst waren, als schuim op een stuk zeep.

Zijn grijze overhemd was opengescheurd, en op zijn borst en armen waren zwarte runen getekend. Niet de runen van schaduwjagers, maar een verwrongen demonisch schrift. Het waren runen die Emma even goed kende als de littekens op haar eigen handen. Ze staarde al vijf jaar lang geobsedeerd naar foto's van die tekens. Dit waren dezelfde tekens als die de Kloof op de lichamen van haar vermoorde ouders had aangetroffen.

‘Gaat het?’ vroeg Cristina. Emma leunde achterover tegen de bakstenen muur van de steeg – waar een heel bedenkelijke geur aan hing en die vol stond met graffiti – en keek met ogen als lasers naar het lijk van de aardse en de Stille Broeders die eromheen stonden.

Het eerste wat Emma had gedaan zodra ze weer helder kon nadenken, was de Broeders en Diana bellen. Nu betwijfelde ze of dat wel zo'n goed idee was geweest. De Stille Broeders waren ogenblikkelijk gekomen. Ze verdrongen zich om het lichaam, en af en toe spraken ze met elkaar met hun geluidloze stemmen terwijl ze analyseerden en aantekeningen maakten. Ze hadden waaklijnen opgetrokken om een tijdje rustig te kunnen werken voordat de aardse politie arriveerde en hielden Emma beleefd maar ferm, met slechts een lichte toepassing van telepathische kracht, bij het lichaam uit de buurt.

‘Ik ben wóést,’ zei Emma. ‘Ik moet die merktekens zien. Ik moet er foto's van maken. Het zijn mijn ouders die zijn vermoord. Niet dat de Stille Broeders daar iets om geven. Ik heb mijn hele leven maar één fatsoenlijke Stille Broeder gekend, en hij is ermee gestopt.’

Cristina's ogen werden groot. Op de een of andere manier had ze het voor elkaar gekregen om ondanks alles haar tenue schoon te houden, en ze zag er fris uit, met roze wangen. Emma zelf, met haar haar alle kanten op en de smerigheid van de steeg op haar kleren, zag er waarschijnlijk uit als een griezelige griezel. ‘Ik heb nooit geweten dat je daarmee kon stoppen.’

De Stille Broeders waren schaduwjagers die ervoor kozen zich terug te trekken uit de wereld, om zichzelf als een soort monniken geheel aan studie en geneeskunde te wijden. Ze woonden in de Stille Stad, de enorme ondergrondse catacomben waar de meeste schaduwjagers werden begraven na hun overlijden. Hun verschrikkelijke littekens waren het resultaat van runen die te sterk waren voor het meeste menselijke vlees, zelfs dat van schaduwjagers, maar die runen maakten hen ook nagenoeg onsterfelijk. Ze traden op als adviseurs, archivariissen en genezers en konden het machtige levenszwaard hanteren.

Zij waren degenen die Emma en Julians parabataiceremonie hadden uitgevoerd. Ze kwamen naar bruiloften, ze waren erbij wanneer Nephilimkinderen werden geboren en ze waren erbij wanneer ze stierven. Elke belangrijke gebeurtenis in het leven van een schaduwjager werd gemarkeerd door het verschijnen van een Stille Broeder.

Emma dacht aan de enige Stille Broeder die ze ooit had gemogen. Ze miste hem af en toe nog steeds.

Plotseling leek het klaarlichte dag in de steeg. Knipperend met haar ogen draaide Emma zich om, en ze zag dat er een bekende pick-up-truck aan de ingang van de steeg was gestopt. De koplampen waren nog aan toen Diana Wrayburn achter het stuur vandaan sprong.

Toen Diana vijf jaar geleden was aangesteld als lerares voor de kinderen van het Instituut in Los Angeles, had Emma haar de mooiste vrouw gevonden die ze ooit had gezien. Ze was lang, slank en elegant en had een zilverachtige tatoeage van een koikarper op de donkere huid van haar gebogen jukbeen. Haar ogen waren bruin met groene vlekjes erin, en nu fonkelden ze met een woedend vuur. Ze droeg een enkellange zwarte jurk die in elegante plooiën om haar lichaam viel en zag eruit als de gevaarlijke Romeinse godin van de jacht naar wie ze was vernoemd.

‘Emma! Cristina!’ Diana haastte zich naar hen toe. ‘Wat is er gebeurd? Is alles goed met jullie?’

Even hield Emma op met kwaad kijken en genoot ze van de stevige omhelzing. Diana was altijd te jong geweest om haar te beschouwen

als een soort moeder, maar misschien kon ze wel voor een oudere zus doorgaan. Iemand die je beschermde. Diana liet haar los en omhelsde Cristina ook, die daar geschrokken van opkeek. Emma had al een hele poos het vermoeden dat er nooit veel was geknuffeld bij Cristina thuis. ‘Wat is er gebeurd? Waarom sta je met zo’n hatelijke blik naar broeder Enoch te staren?’

‘We waren aan het patrouilleren...’ begon Emma.

‘Een elf was bezig mensen te bestelen,’ voegde Cristina er snel aan toe.

‘Ja, en ik heb hem staande gehouden en gezegd dat hij zijn zakken binnenstebuiten moest keren...’

‘Een elf?’ Er verscheen een verontruste uitdrukking op Diana’s gezicht. ‘Emma, je weet best dat je geen confrontaties moet zoeken met het elfenvolk, zelfs niet als Cristina erbij is...’

‘Ik heb al eerder tegen elfenvolk gevochten,’ protesteerde Emma. Dat was waar. Diana en zij hadden allebei gevochten in de schaduwjagersstad Alicante toen Sebastians leger aanviel. De straten waren toen vol geweest met elfenstrijders. De volwassenen hadden de kinderen opgesloten in de fortachtige Akkoordenzaal, met de bedoeling dat ze daar veilig zouden zijn, maar de elfen hadden de sloten opengebrouwen...

Diana had om zich heen gemaaid met haar dodelijke zwaard en tientallen kinderen gered. Een van die kinderen was Emma geweest. Sindsdien hield ze van Diana.

‘Ik had een voorgevoel,’ ging Emma door, ‘dat er iets groters en ergers aan de hand was. Ik ging achter die elf aan toen hij wegrende. Ik weet dat ik dat niet had moeten doen, maar... toen vond ik dat lichaam. En het is beschreven met dezelfde tekens als de lichamen van mijn ouders. Dezelfde tekens, Diana.’

Diana wendde zich tot Cristina. ‘Zou je ons heel even alleen kunnen laten, Tina?’

Cristina aarzelde. Maar als gast van het Instituut in Los Angeles, een jonge schaduwjager op verlof, moest ze doen wat het hoogge-

plaatste personeel vroeg. Met een blik op Emma liep ze in de richting van de plek waar het lijk lag. Er stond een kring van Stille Broeders omheen, die in hun perkamentkleurige mantels net een zwerm bleke vogels leken. Ze sprenkelden een of ander glinsterend poeder over het lijk heen, of zo zag het er in elk geval uit. Emma wilde dolgraag dichterbij gaan om het beter te kunnen zien.

Diana zuchtte. ‘Emma, weet je het zéker?’

Emma hield een boos weerwoord binnen. Ze begreep wel waarom Diana dat vroeg. In de loop der jaren waren er zo veel valse sporen geweest – zo veel keren had Emma gedacht een aanwijzing te hebben gevonden, of een vertaling van de tekens, of een verhaal in een aardse krant – en elke keer was het op niets uitgelopen.

‘Ik wil gewoon niet dat je voor niets hoopt,’ zei Diana.

‘Weet ik,’ zei Emma. ‘Maar ik mag het ook niet negeren. Ik kán het niet negeren. Jij gelooft me. Je hebt me toch altijd gelóófd?’

‘Dat Sebastian Morgenstern je ouders niet heeft vermoord? O, lieverd, je weet dat ik je geloof.’ Diana gaf een klopje op Emma’s schouder. ‘Ik wil alleen niet dat je gekwetst wordt, en nu Julian er niet is...’

Emma wachtte tot ze doorging.

‘Nou, nu Julian er niet is, raak je gemakkelijker gekwetst. Parabatai vormen een buffer voor elkaar. Ik weet dat je sterk bent, dat ben je, maar dit heeft je zo diep geraakt toen je nog maar een kind was. Dit is de twaalfjarige Emma die reageert op iets wat te maken heeft met haar ouders, niet de bijna volwassen Emma.’ Diana grimaste en raakte haar slaap aan. ‘Broeder Enoch roept me,’ zei ze. Stille Broeders konden een op een communiceren met schaduwjagers door middel van een soort telepathie, al konden ze ook projecteren naar hele groepen als dat nodig was. ‘Kom je zelf terug naar het Instituut?’

‘Jawel, maar ik wil nog één keer bij dat lijk kijken...’

‘De Stille Broeders zeggen nee,’ zei Diana ferm. ‘Ik zal uitzoeken wat ik kan, en dan zal ik je alles vertellen. Afgesproken?’

Emma knikte met tegenzin. ‘Afgesproken.’

Diana liep naar de Stille Broeders toe en bleef onderweg even staan

om met Cristina te praten. Tegen de tijd dat Emma bij haar auto was, kwam Cristina er ook aan, en ze stapten zwijgend in.

Emma bleef nog even uitgeput zitten, met de autosleutels in haar hand. In de achteruitkijkspiegel zag ze de steeg achter hen, verlicht als een honkbalstadion door de felle koplampen van Diana's truck. Diana liep tussen de Stille Broeders in hun perkamentkleurige mantels door. Het poeder op de grond gloeide wit op in het licht.

'Gaat het wel?' vroeg Cristina.

Emma keek haar aan. 'Je moet me vertellen wat je hebt gezien,' smeekte ze. 'Jij bent dicht bij het lichaam geweest. Heb je Diana iets tegen de Broeders horen zeggen? Zijn het zeker weten dezelfde tekens?'

'Dat hoeft ik je niet te vertellen,' antwoordde Cristina.

'Ik...' Emma brak haar zin af. Ze voelde zich ellendig. Ze had het hele plan voor vanavond verpest, ze was hun criminele elf uit het oog verloren, ze had haar kans om het lichaam te bekijken verspeeld en waarschijnlijk had ze Cristina gekwetst. 'Dat weet ik. Het spijt me echt, Cristina. Ik wilde jou niet in de problemen brengen. Maar...'

'Dat zei ik niet.' Cristina graaide in de zak van haar tenue. 'Ik zei dat ik het je niet hoefde te vertellen omdat ik het je kan laten zien. Hier. Kijk.' Ze hield haar telefoon omhoog, en Emma's hart maakte een sprongetje: Cristina bladerde door de ene na de andere foto van het lichaam, de Broeders, de steeg, het bloed. Alles.

'Cristina, ik hou van je,' zei Emma. 'Ik trouw met je. Ik tróúw met je.'

Cristina giechelde. 'Mijn moeder heeft al een huwelijkspartner voor me uitgezocht, weet je nog wel? Stel je voor wat ze zou zeggen als ik met jóú thuiskwam.'

'Denk je niet dat ze mij leuker zou vinden dan Perfecte Diego?'

'Ik denk dat ze haar in Idris nog zouden horen tieren.'

Idris was het thuisland van de schaduwjagers, waar ze ooit waren geschapen en waar de Kloof zijn zetel had. Het lag op de kruising van Frankrijk, Duitsland en Zwitserland en was voor aardse ogen

verborgen door bezweringen. De Duistere Oorlog had de hoofdstad Alicante in puin gelegd, en ze waren er nog steeds aan het herbouwen.

Emma lachte. Ze werd overspoeld door opluchting. Ze hadden tóch iets. Een aanwijzing, zoals Tiberius zou zeggen, met zijn neus in een detectiveroman.

Omdat ze Ty plotseling miste, startte ze de auto.

‘Heb je echt tegen die elf gezegd dat jij het had uitgemaakt met Cameron in plaats van andersom?’ vroeg Cristina.

‘Praat me er alsjeblieft niet van,’ zei Emma. ‘Ik ben er niet trots op.’ Cristina snoof. Het was een behoorlijk ondamesachtig geluid.

‘Kun je naar mijn kamer komen zodra we terug zijn?’ vroeg Emma terwijl ze de koplampen aandeed. ‘Ik wil je iets laten zien.’

Cristina keek haar fronsend aan. ‘Toch geen rare moedervlek of wrat, hè? Mijn *abuella* wilde me ook een keer iets laten zien, en dat bleek een wrat op haar...’

‘Het is geen wrat!’

Terwijl Emma met de auto het verkeer in reed, gonsde de ongerustheid door haar aderen. Meestal voelde ze zich uitgeput na een strijd, zodra de adrenaline wegebde. Maar nu stond ze op het punt Cristina iets te laten zien wat niemand behalve Julian ooit had gezien. Iets waar ze niet bepaald trots op was. Onwillekeurig vroeg ze zich af wat Cristina ervan zou denken.

Noch de engelen hoog boven de wolken

‘Julian noemt het mijn rariteitenkabinet,’ zei Emma.

Cristina en zij stonden voor de kast in Emma’s blauwgeschilderde slaapkamer. De schildering op de muur, van vliegende zwaluwen rondom de torens van een kasteel, was gemaakt door Julian toen ze hier pas woonde, als verwijzing naar het wapen van de familie Carstairs.

De kastdeur stond wijd open. Er hingen geen kleren in. Emma’s kleding, voornamelijk vintagejurken en spijkerbroeken die ze in tweedehandswinkels in Silver Lake en Santa Monica had gekocht, hing in een andere kast of lag opgevouwen in haar dressoir. De binnenwanden van deze kast waren behangen met foto’s, krantenknipsels en post-its beschreven in Emma’s verkrampte handschrift.

‘Alles is met een kleur gecodeerd,’ zei ze, wijzend naar de post-its. ‘Artikelen uit aardse kranten, onderzoek naar bezweringen, onderzoek naar demonische talen, dingen die ik in de loop der jaren van Diana heb gehoord... Het is alles wat ik kon vinden wat mogelijk te maken heeft met de dood van mijn ouders.’

Cristina kwam dichterbij om de wanden te bekijken, en toen draaide ze zich plotseling om en staaarde Emma aan. ‘Sommige dingen hier lijken wel officiële stukken uit de archieven van de Kloof.’

‘Zijn het ook,’ zei Emma. ‘Ik heb ze gestolen uit het kantoor van de consul in Idris toen ik twaalf was.’

‘Heb je deze gestolen van Jia Penhallow?’ Cristina keek haar vol afgrijzen aan. Emma kon het haar ook niet kwalijk nemen. De consul

was de hoogste verkozen ambtenaar van de Kloof; alleen de inquisiteur had bijna evenveel macht en invloed.

‘Waar moest ik anders foto’s van de lichamen van mijn ouders vandaan halen?’ vroeg Emma. Ze trok haar jas uit en smeed hem op haar bed. Ze droeg er een mouwloze tanktop onder.

‘En de foto’s die ik vanavond heb gemaakt? Waar komen die?’

Cristina gaf Emma de foto’s. Ze waren nog vochtig van de printer; het eerste wat ze hadden gedaan toen ze terug waren in het Instituut, was Cristina’s duidelijkste twee foto’s van het lijk in de steeg afdrucken. Emma boog zich de kast in en prikte ze zorgvuldig naast de foto’s die de Kloof had gemaakt van de lichamen van haar ouders; die waren inmiddels verkleurd van ouderdom en hadden omkrullende randen.

Ze stapte achteruit en keek van de een naar de ander. De tekens waren lelijk, puntig, en het was lastig om je erop te concentreren. Ze leken zich te verzetten tegen je blik. De teksten op de lichamen waren geschreven in een demonentaal die nog niemand voor haar had kunnen identificeren, maar het voelde aan als een taal die niet aan de menselijke geest kon zijn ontsproten.

‘En nu?’ vroeg Cristina. ‘Ik bedoel, wat is je plan voor de volgende stap?’

‘Ik zal kijken wat Diana morgen zegt,’ zei Emma. ‘Of zij iets heeft ontdekt. Weten de Stille Broeders al van de moorden waar Roek het over had? Zo niet, dan ga ik terug naar de schaduwmarkt. Ik zal al het geld bij elkaar schrapen dat ik nog heb of Johnny Roek een gunst beloven; dat kan me niet schelen. Als iemand mensen vermoordt en hun lichamen bedekt met dit schrift, dan betekent dat... Het betekent dat Sebastian Morgenstern vijf jaar geleden mijn ouders niet heeft vermoord. Het betekent dat ik gelijk heb en dat hun dood om iets anders draaide.’

‘Dat hoeft niet per se zo te zijn, Emma.’ Cristina’s stem was vriendelijk.

‘Ik ben een van de weinigen die Sebastian Morgenstern een Instituut heeft zien aanvallen en het kan navertellen,’ zei Emma.

Het was een van haar helderste herinneringen ooit, en tegelijkertijd een wazige: ze herinnerde zich dat ze de kleine Tavvy had meegegrist en door het Instituut had gedragen, dat Dru achter haar aan was gelopen terwijl Sebastians duistere strijders jankten. Ze herinnerde zich de aanblik van Sebastian met zijn witte haar en zijn doodse, zwarte, demonische ogen. Ze herinnerde zich het bloed, en Mark, en dat Julian op haar wachtte.

‘Ik heb hem gezien. Ik heb zijn gezicht gezien, zijn ogen toen hij naar me keek. Op zich zou ik best geloven dat hij mijn ouders kon vermoorden. Hij zou iedereen vermoorden die hem in de weg stond. Ik denk alleen niet dat hij die moeite heeft genomen.’ Haar ogen prikten. ‘Ik moet alleen meer bewijzen verzamelen. De Kloof overtuigen. Want zolang ze deze moorden aan Sebastian blijven toeschrijven, wordt de echte dader, de verantwoordelijke, niet gestraft. En ik denk niet dat ik daartegen kan.’

‘Emma.’ Cristina raakte heel lichtjes haar arm aan. ‘Je weet dat ik denk dat de Engel een plan met ons heeft. Met jou. En alles wat ik kan doen om je te helpen, zal ik doen.’

Emma wist dat inderdaad. Voor veel schaduwjagers was de engel die het ras van de Nephilim had gecreëerd een verre figuur, maar voor Cristina was Raziël een levende aanwezigheid. Ze droeg een medaillon van de Engel om haar hals. Op de voorkant stond een ets van Raziël, en op de achterkant stond in het Latijn een tekst: *Gezegend zij de Engel mijn kracht, die mijn handen oorlog en mijn vingers vechten leert.*

Cristina raakte dat medaillon vaak aan: voor extra kracht, voor een examen, voor een strijd. In veel opzichten benijdde Emma Cristina om haar geloof. Soms dacht ze dat zichzelf alleen nog maar in wraak en in Julian geloofde.

Emma leunde tegen de muur; de papieren en post-its krasten langs haar blote schouder. ‘Zelfs als het betekent dat je de regels moet overtreden? Ik weet dat je daar een hekel aan hebt.’

‘Ik ben niet zo saai als jij schijnt te denken.’ Cristina gaf zogenaamd

beledigd een mep tegen Emma's schouder. 'Maar vanavond kunnen we toch niks meer doen. Waarmee kunnen we je afleiden? Slechte films? IJs?'

'We gaan jou voorstellen aan de Blackthorns,' zei Emma, die zich losmaakte van de kastwand.

'Maar die zijn er niet.' Cristina keek Emma aan alsof ze bang was dat ze haar hoofd had gestoten.

'Ze zijn er niet, en tegelijkertijd ook wel.' Emma stak haar hand uit. 'Kom mee.'

Cristina liet zichzelf meetrekken naar de gang. Het was er een en al hout en glas, en overdag boden de ramen uitzicht op een panorama van zee, zand en woestijn. Toen Emma in het Instituut was komen wonen, had ze verwacht dat het uitzicht haar op een gegeven moment niet meer zou opvallen, dat ze niet elke morgen weer zou opkijken van het blauw van de oceaan en de hemel. Maar ze was er nooit zodanig aan gewend geraakt. De zee met zijn altijd veranderende oppervlak bleef haar fascineren, en de woestijn met zijn schaduwen en bloemen ook.

Ze zag de glans van de maan op de zee nu door de nachtelijke ramen: zilver en zwart.

Emma en Cristina liepen de gang door. Emma bleef boven aan de enorme trap staan die afdaalde naar de toegangshal van het Instituut. Hij bevond zich precies in het midden van het gebouw, tussen de noordelijke en zuidelijke vleugel. Emma had jaren geleden opzettelijk een slaapkamer gekozen aan de andere kant van het Instituut dan waar de Blackthorns sliepen. Het was een stilzwijgende verklaring dat ze wist dat ze nog steeds een Carstairs was.

Ze leunde nu over de balustrade en keek naar beneden, met Cristina naast haar. Instituten waren imposante gebouwen. Het waren ontmoetingsplekken voor schaduwjagers en het hart van Verbonden; gemeenschappen van plaatselijke Nephilim. De gigantische toegangshal, een vierkante ruimte met als middelpunt die enorme trap naar boven, had een zwart-witte marmeren vloer en er stonden

oncomfortabel uitzierende meubels waar nooit iemand op zat. Het leek wel de ingang van een museum.

Vanaf de overloop kon je zien dat de zwart-witte tegels op de vloer een afbeelding vormden van de engel Raziël die oprees uit het water van het Lynmeer in Idris met twee levensinstrumenten – een fonkelend zwaard en een gouden beker – in zijn handen.

Het was een beeltenis die ieder schaduwjagerskind kende. Duizend jaar geleden was de engel Raziël opgeroepen door Jonathan Schaduwjager, de vader van alle Nephilim, om een einde te maken aan een demonenplaag. Raziël had Jonathan de levensinstrumenten gegeven, en het Grijs Boek waarin alle runen stonden. Hij had ook zijn bloed vermengd met menselijk bloed en Jonathan en zijn volgelingen dat laten drinken, waarna hun huid runen kon dragen. De eerste Nephilim waren geschapen. Het beeld van de oprijzende Raziël was heilig voor de Nephilim: ze noemden het het Drieluik, en je zag het op veel plekken waar schaduwjagers bijeenkwamen of waar ze waren gestorven.

De afbeelding op de vloer van de toegangshal van het Instituut was een herdenkingsteken. Toen Sebastian Morgenstern en zijn elfenleger het Instituut hadden bestormd, was de vloer nog van gewoon marmer geweest. Na de Duistere Oorlog, toen de kinderen Blackthorn waren teruggekeerd naar het Instituut, werd de ruimte waar zo velen waren gesneuveld, hersteld. De stenen waarop schaduwjagers hadden gebloed, waren vervangen door stenen met de afbeelding, ter nagedachtenis aan de gesneuvelden.

Elke keer als Emma eroverheen liep, moest ze denken aan haar ouders en aan Julians vader. Dat vond ze niet erg; ze wilde hen nooit vergeten.

‘Toen je zei dat ze er niet waren, en tegelijkertijd ook wel, bedoelde je daarmee dat Arthur hier nog is?’ vroeg Cristina. Ze keek nadenkend naar de Engel.

‘Heel beslist niet.’ Arthur Blackthorn was het hoofd van het Instituut in Los Angeles. Althans, dat was zijn titel. Hij was dol op de klas-

sieken, geobsedeerd met de mythologie van Griekenland en Rome, en zat eeuwig op zolder met zijn oude aardewerk, schimmelende boeken en eindeloze essays en monografieën. Emma kon zich niet herinneren dat hij ooit belangstelling had getoond voor schaduwjagerskwesities. Het aantal keren dat Cristina en zij hem sinds Cristina's komst naar het Instituut hadden gezien, was op één hand te tellen. 'Al ben ik ervan onder de indruk dat je nog weet dat hij hier woont.'

Cristina rolde met haar ogen.

'Niet met je ogen rollen. Dat doorbreekt mijn dramatische moment. Ik wil mijn dramatische moment ondoorbroken hebben.'

'Welk dramatisch moment?' wilde Cristina weten. 'Waarom sleep je me mee hiernaartoe terwijl ik mijn tenue wil uittrekken en wil douchen? Bovendien heb ik koffie nodig.'

'Jij hebt altijd koffie nodig.' Emma liep door de gang terug naar de andere vleugel van het gebouw. 'Het is een ondermijnende verslaving.'

Cristina mompelde iets oncomplimenteus in het Spaans, maar toch won haar nieuwsgierigheid het en liep ze achter Emma aan.

Emma draaide zich om en liep achteruit door, als een gids in een museum. 'Oké, de meeste familieleden slapen in de zuidelijke vleugel,' zei ze. 'Eerste halte, Tavvy's kamer.' De deur van Octavian Blackthorns kamer stond open; hij hechtte niet zoveel belang aan privacy, aangezien hij pas zeven was. Emma boog zich naar binnen, en Cristina deed met een verwonderd gezicht hetzelfde.

In de kamer stonden een smal bed met een vrolijk gestreepte spreij, een levensgroot speelhuis en een tent vol boeken en speelgoed. 'Tavvy heeft nachtmerries,' zei Emma. 'Soms gaat Julian hier in de tent bij hem slapen.'

Cristina glimlachte. 'Di... Mijn moeder deed dat ook bij mij toen ik nog een klein meisje was.'

De volgende kamer was die van Drusilla. Dru was dertien en geobsedeerd door horror. Overal op de vloer lagen boeken over griezelfilms en seriemoordenaars. De muren waren zwart, en ze had oude filmposters voor haar ramen geplakt.

‘Dru is gek op griezelfilms,’ zei Emma. ‘Alles met het woord “blood” of “terror” of “prom” erin. Waarom noemen ze zo’n feest eigenlijk een “prom”...’

‘Het is een afkorting van “promenade”,’ zei Cristina.

‘Waarom spreek jij zoveel beter Engels dan ik?’

‘Dat is geen Engels,’ merkte Cristina op terwijl Emma doorliep door de gang. ‘Het is Frans.’

‘De tweeling heeft kamers tegenover elkaar.’ Emma gebaarde naar twee gesloten deuren. ‘Deze is van Livvy.’ Ze gooide de deur open en onthulde een mooie, schone en leuk ingerichte slaapkamer. Iemand had heel kunstig het hoofdbord van het bed bekleed met een stof met een patroon van theekopjes. Vrolijk gekleurde sieraden hingen aan prikborden tegen de muren. Bij het bed stonden zorgvuldig opgestelde rijen boeken over computers en programmeertalen.

‘Programmeertalen!’ riep Cristina uit. ‘Houdt ze van computers?’

‘Zij en Ty allebei,’ zei Emma. ‘Ty is dol op computers, hij houdt ervan hoe ze patronen organiseren zodat hij die kan analyseren, maar hij is niet zo heel goed in wiskunde. Livvy doet de wiskunde, en zo vormen ze een team.’

De volgende kamer was die van Ty. ‘Tiberius Nero Blackthorn,’ zei Emma. ‘Als je het mij vraagt, zijn zijn ouders een beetje doorschoten met die naam. Net alsof je iemand Magnifieke Eikel noemt.’

Cristina giechelde. Ty’s kamer was netjes, maar de boeken stonden hier niet op alfabet maar op kleur gesorteerd. Kleuren die Ty het mooist vond, zoals blauw, goud en groen, stonden voor in de kamer en bij het bed. Kleuren die hij niet mooi vond – oranje en paars – waren verwezen naar hoekjes en plekjes bij het raam. Voor een ander zou het er misschien willekeurig uitzien, maar Emma wist dat Ty zijn boeken stuk voor stuk feilloos wist te vinden.

Op het nachtkastje lagen zijn meest geliefde boeken: de Sherlock Holmes-verhalen van Arthur Conan Doyle. Ernaast lag wat klein speelgoed. Julian had het jaren eerder voor Ty gemaakt, nadat hij had ontdekt dat Ty kalmeerde en zich beter kon concentreren als hij iets

in zijn handen had. Er lagen een verfrommelde bol van pijpenragers en een zwarte plastic kubus van klikkende onderdelen die je in verschillende vormen kon draaien.

Cristina zag Emma's droge blik van genegenheid en zei: 'Je hebt het al eens eerder over Tiberius gehad. Hij is degene die zo van dieren houdt.'

Emma knikte. 'Hij is altijd buiten, om hagedissen en eekhoorns lastig te vallen.' Ze gebaarde met haar arm naar de woestijn achter het Instituut: ongerept land, zonder huizen of mensen, dat zich uitstreckte naar de bergen die het strand afscheidden van de Valley. 'Hopelijk vermaakt hij zich in Engeland met het vangen van kikkervisjes, kikkers en padden in beslag...'

'*Toad-in-the-hole* is een gerecht!'

'Kan niet,' zei Emma, die doorliep door de gang.

'Het is een soort pudding!' protesteerde Cristina toen Emma de volgende deur opende. Deze kamer was in bijna exact dezelfde kleur blauw geschilderd als de zee en de hemel. Overdag leek de kamer er zelfs deel van uit te maken en te zweven in een blauwe eeuwigheid. De muren waren beschilderd met ingewikkelde patronen; langs de hele muur aan de kant van de woestijn was een omtrek geschilderd van een kasteel met een hoge muur van doorns ervoor. Er reed een prins naartoe, met zijn hoofd omlaag en een gebroken zwaard in de hand.

'*La Bella Durmiente*,' zei Cristina. *De schone slaapster*. 'Maar in mijn herinnering is dat verhaal niet zo droevig, of de prins zo verslagen.' Ze keek even naar Emma. 'Is hij een droevige jongen, Julian?'

'Nee,' antwoordde Emma, die maar half oplette. Ze was niet meer in Jules' kamer geweest sinds hij weg was. Het zag ernaar uit dat hij niet had opgeruimd voordat hij was vertrokken, want er lagen kleren op de vloer, half afgemaakte schetsen op zijn bureau, en op het nachtkastje stond zelfs een mok met beschimmelde koffie. 'Hij is niet depressief of zo.'

'Depressief is niet hetzelfde als droevig,' merkte Cristina op.

Maar Emma wilde niet denken aan Julian die droevig was, niet

nu, niet nu hij bijna thuiskwam. Het was al na middernacht, dus kwam hij strikt genomen morgen al thuis. Ze voelde een huivering van opwinding en opluchting toen ze daaraan dacht.

‘Kom mee.’ Ze ging de kamer uit en stak de gang over, gevolgd door Cristina. Emma legde haar hand tegen een gesloten deur. Hij was van hout, net als de rest, maar hij zag eruit alsof hij al een hele poos niet meer was schoongemaakt of geschuurd. ‘Dit was Marks kamer,’ zei ze.

Iedere schaduwjager kende Mark Blackthorns naam. De jongen die half elf, half schaduwjager was en tijdens de Duistere Oorlog was ontvoerd door de Wilde Jacht, de agressiefste elfensoort, die eenmaal per maand door de hemel reed, jagend op mensen, en langs slagvelden ging, waar de elfen zich als moordlustige haviken voedden met angst en stervensnood.

Mark was altijd een zachtaardige jongen geweest. Emma vroeg zich af of hij dat nog steeds was.

‘Mark Blackthorn was een deel van de reden dat ik hierheen ben gekomen,’ bekende Cristina een beetje verlegen. ‘Ik heb altijd gehoopt dat ik op een dag misschien zou kunnen bijdragen aan het opstellen van een beter verdrag dan de Koude Vrede. Iets wat eerlijker is voor benedenlingen en de schaduwjagers die van hen hielden.’

Emma’s ogen werden groot. ‘Dat wist ik niet. Dat heb je nooit verteld.’

Cristina gebaarde om zich heen. ‘Jij hebt iets met mij gedeeld,’ zei ze. ‘Jij hebt de Blackthorns met me gedeeld. Ik vond dat ik ook iets met jou moest delen.’

‘Ik ben blij dat je hier gekomen bent,’ zei Emma impulsief, en Cristina bloosde. ‘Zelfs al was het deels voor Mark. En zelfs als je me verder niet wilt vertellen waarom.’

Cristina haalde haar schouders op. ‘Ik hou van Los Angeles.’ Ze glimlachte sluw naar Emma. ‘Weet je heel zeker dat je geen zin hebt in ijs en een slechte film?’

Emma haalde diep adem. Julian had haar een keer verteld dat als

iets hem te veel werd, hij zich voorstelde dat hij bepaalde situaties en emoties opborg in een kistje. *Stop ze weg*, had hij gezegd, *en ze vallen je niet meer lastig. Dan zijn ze weg.*

Ze stelde zich nu voor dat ze haar herinneringen aan het lijk in de steeg, Sebastian Morgenstern en de Kloof, het einde van haar relatie met Cameron, haar behoefte aan antwoorden, haar woede op de wereld om de dood van haar ouders en haar grote verlangen om Julian en de anderen morgen weer te zien, opsloot in een kistje. Ze stelde zich voor dat ze dat kistje neerzette op een plek waar ze er gemakkelijk bij kon, ergens waar ze het kon vinden en weer kon openmaken.

‘Emma?’ vroeg Cristina ongerust. ‘Gaat het wel? Je ziet er een beetje uit alsof je moet overgeven.’

Klik deed het slot op het kistje. In gedachten zette Emma het opzij. Terug in het hier en nu glimlachte ze naar Cristina. ‘IJs en slechte films klinkt geweldig,’ zei ze. ‘Kom mee.’

De hemel boven de oceaan droeg de roze strepen van de zonsopgang. Emma vertraagde hijgend naar een rustige loopplas, met een hart dat bonste tegen haar ribben.

Meestal trainde Emma ’s middags en ’s avonds binnen en ging ze vroeg in de ochtend hardlopen, maar ze was laat wakker geworden nadat ze bijna de hele nacht had doorgehaald met Cristina. Ze had vandaag koortsachtig haar bewijzen opnieuw gerangschikt, Johnny Roek gebeld om hem meer details over de moorden te ontfutselen, aantekeningen gemaakt voor aan haar muur en ongeduldig gewacht tot Diana kwam opdagen.

Anders dan de meeste leraren woonde Diana niet bij de Blackthorns in het Instituut; ze had haar eigen huis in Santa Monica. Officieel hoefde Diana vandaag helemaal niet in het Instituut te zijn, maar Emma had haar minstens zes keer ge-sms’t. Misschien wel zeven keer. Cristina had haar tegengehouden voordat ze het achtste berichtje verstuurde en voorgesteld dat ze een stukje ging hardlopen om haar onrust kwijt te raken.

Emma boog zich naar voren en zette haar handen op haar knieën om op adem te komen. Het strand was bijna verlaten, op een paar aardse stelletjes na die een romantische wandeling bij zonsondergang hadden gemaakt en nu terugliepen naar hun auto's op de parkeerplaats langs de weg.

Ze vroeg zich af hoeveel kilometer ze over dit stuk strand had gelopen in de jaren dat ze in het Instituut woonde. Acht kilometer per dag, elke dag. En dat was na minstens drie uur in de trainingsruimte. De helft van de littekens op Emma's lichaam had ze aan zichzelf te danken, van pogingen om zichzelf te leren vallen van de hoogste balken, als ze zichzelf trainde om dwars door pijn heen te vechten door op blote voeten te oefenen – op glasscherven.

Het ergste litteken dat ze had zat op haar onderarm, en dat had ze eigenlijk ook zichzelf aangedaan. Het was gekomen van Cortana, op de dag waarop haar ouders waren gestorven. Julian had het zwaard in haar armen gelegd, en ze had het huilend gewiegd, ondanks het bloed en de pijn toen ze haar huid ermee openhaalde. Dat had een lange witte streep op haar arm achtergelaten, een litteken waardoor ze niet vaak in het openbaar mouwloze jurken of tanktops durfde te dragen. Ze was bang dat andere schaduwjagers naar dat litteken zouden staren en zich zouden afvragen hoe ze eraan kwam.

Maar Julian staarde nooit.

Emma rechtte haar rug. Vanaf de waterlijn zag ze het Instituut, een en al glas en steen, op de heuvel boven het strand. Ze zag Arthurs zolder en het donkere raam van haar eigen slaapkamer. Ze had daar vannacht onrustig geslapen, dromend over de dode aardse man, de tekens op zijn lichaam, de tekens op de lichamen van haar ouders. Ze had geprobeerd te bedenken wat ze zou doen als ze eindelijk ontdekte wie hen had vermoord. Hoeveel pijn ze diegene zou moeten doen voordat het ook maar enigszins goedmaakte wat ze had verloren.

Julian was ook in die droom voorgekomen. Ze wist niet meer precies wat ze had gedroomd, maar ze was wakker geworden met een duidelijk beeld van hem in haar hoofd: de lange, slanke Jules met zijn

donkerbruine krullen en opvallende blauwgroene ogen. Zijn donkere wimpers en lichte huid, hoe hij op zijn nagels beet als hij last had van stress, zijn vertrouwde manier van omgaan met wapens en nog vertrouwdere omgang met penselen en verf.

Julian, die morgen thuis zou komen. Julian zou precies begrijpen wat ze voelde. Hij wist hoelang ze al wachtte op een aanwijzing over haar ouders. Hoe haar wereld, nu ze een spoor had gevonden, plotse-ling vol leek van een angstaanjagend bereikbare mogelijkheid. Ze herinnerde zich wat Jem, de voormalige Stille Broeder die had geholpen bij haar parabataiceremonie, had gezegd. Dat er in zijn moedertaal, het Chinees, een uitdrukking bestond voor wat Julian voor haar was: *zhi yin*, ‘degene die je muziek begrijpt’.

Emma kon geen noot spelen op wat voor instrument dan ook, maar Julian begreep haar muziek. Zelfs de muziek van de wraak.

Er kwamen donkere wolken aan boven de oceaan. Het zou zo meteen gaan regenen. Terwijl ze probeerde Jules uit haar hoofd te zetten, rende Emma verder over het onverharde pad naar het Instituut. Dichter bij het gebouw hield ze haar pas in. Er kwam een man de trap af. Hij was lang en slank en gekleed in een lange jas met de kleur van kraaienvveren. Zijn haar was kort en grijzend. Meestal kleeedde hij zich in het zwart; ze vermoedde dat daar ook zijn achternaam vandaan kwam. Hij was geen heksenmeester, Johnny Roek, zelfs al had hij zo’n soort naam. Hij was iets anders.

Toen hij haar zag, werden zijn ogen groot. Emma begon te rennen en haalde hem in voordat hij om de zijkant van het huis kon verdwijnen.

Ze kwam slippend voor hem tot stilstand en versperde hem de weg. ‘Wat doe jij hier?’

Zijn vreemde ogen schoten in het rond, op zoek naar een ontsnapingsroute. ‘Niks. Gewoon langskomen.’

‘Heb je Diana verteld dat ik op de schaduwmarkt ben geweest? Want zo ja...’

Hij strekte zich tot zijn volle lengte uit. Er lag een vreemde uit-

drukking op zijn gezicht en in zijn ogen; hij zag er bijna verpletterd uit, alsof hem iets vreselijks was overkomen toen hij jong was, iets wat lijnen in zijn gezicht had achtergelaten, zo scherp als de sneden van een mes. 'Jij bent niet het hoofd van het Instituut, Emma Carstairs,' zei hij. 'De informatie die ik je heb gegeven, was goed.'

'Je zei dat je je mond zou houden!'

'Emma.' De stem klonk streng en afgemeten. Emma draaide zich ijzig langzaam om en zag Diana naar haar kijken vanaf het bordes van het gebouw. De wind blies door haar krullende haar, en ze droeg al weer een elegante japon waarin ze er lang en imposant uitzag. Ze keek ook ontzettend kwaad.

'Je hebt mijn sms'jes dus zeker gekregen,' zei Emma.

Diana reageerde daar niet op. 'Laat meneer Roek met rust. We moeten praten. Ik wil je over precies tien minuten in mijn kantoor zien.' Diana draaide zich om en ging het Instituut weer binnen.

Emma keek Roek giftig aan. 'Overeenkomsten met jou horen geheim te blijven,' zei ze terwijl ze met haar wijsvinger in zijn borst priemde. 'Je had misschien niet letterlijk beloofd dat je je mond zou houden, maar we weten allebei dat mensen dát van jou willen. Dat is wat ze verwachten.'

Er speelde een glimlachje om zijn lippen. 'Ik ben niet bang voor jou, Emma.'

'Misschien onterecht.'

'Dat is zo grappig aan jullie Nephilim,' zei Roek. 'Jullie weten van de Benedenwereld, maar jullie leven er niet in.' Hij boog zich naar haar oor toe en kwam met zijn lippen onbehaaglijk dichtbij. Zijn adem zette haar nekhaartjes in beweging toen hij sprak. 'Er zijn veel engere dingen dan jij in deze wereld, Emma Carstairs.'

Emma rukte zich van hem los, draaide zich om en rende de treden naar het Instituut op.

Tien minuten later stond Emma voor Diana's bureau. Water uit haar haar, nog nat van de douche, druppelde op de tegelvloer.

Hoewel Diana niet in het Instituut woonde, had ze hier wel een kantoor, een comfortabele hoekkamer met uitzicht op de snelweg en de zee. Emma zag het grasveld voor het Instituut in de schemering, met aan de randen de blauwe schaduwen van saliestruikjes. Het was gaan regenen, en druppels liepen langs de ruiten omlaag.

Het kantoor was sober ingericht. Op het bureau stond een foto van een lange man met zijn arm om een klein meisje dat ondanks haar jeugdigheid op Diana leek. Ze stonden voor een winkel met op het uithangbord de tekst DIANA'S ARROW.

Diana had bloemen in de vensterbank neergezet om de kamer op te vrolijken. Ze sloeg haar armen over elkaar op het bureau en keek Emma strak aan. 'Je hebt gisteravond tegen me gelogen,' zei ze.

'Niet waar,' protesteerde Emma. 'Niet precies. Ik...'

'Zeg niet dat je alleen maar iets hebt weggelaten, Emma,' zei Diana. 'Je weet wel beter.'

'Wat heeft Johnny Roek je verteld?' vroeg Emma, maar daar had ze meteen spijt van.

Diana's gezicht betrok. 'Als jij mij dat nou eens vertelt?' zei ze. 'Vertel maar eens wat je hebt gedaan en wat je straf zou moeten zijn. Lijkt je dat fair?'

Emma sloeg opstandig haar armen over elkaar. Ze haatte het als ze ergens bij gesnapt werd, en Diana was daar goed in. Diana was slim, en vaak was dat super, maar niet wanneer ze boos was.

Emma kon ofwel Diana datgene vertellen waarvan zij dacht dat Diana er boos om was, met het risico dat ze meer onthulde dan Diana al wist, ofwel haar mond houden en het risico nemen dat Diana nog bozer werd. Na even nadenken zei ze: 'Ik zou voor straf voor een mand vol jonge katjes moeten zorgen. Je weet hoe wreed jonge katjes kunnen zijn, met die scherpe nageltjes en die vreselijke houding van ze.'

'Over vreselijke houdingen gesproken,' zei Diana. Ze speelde wat met een potlood. 'Jij bent naar de schaduwmarkt gegaan, tegen duidelijke regels in. Je hebt met Johnny Roek gepraat. Hij tipte je dat

er bij de Sepulchre een lichaam zou worden gedumpt dat te maken kon hebben met de dood van je ouders. Je was daar niet toevallig. Je was op patrouille.'

'Ik had Roek betaald om zijn mond te houden,' mompelde Emma. 'Ik vertrouwde hem!'

Diana gooide het potlood neer. 'Emma, die kerel staat bekend als Roek de Schurk. In feite is hij niet zomaar een schurk; hij staat op de zwarte lijst van de Kloof omdat hij zonder toestemming samenwerkt met elfen. Iedere benedenling of aardse die in het geheim samenwerkt met elfen wordt buitengesloten van een zakenrelatie met de schaduwjagers en verspeelt hun bescherming, dat weet je.'

Emma gooide haar handen in de lucht. 'Maar dan heb je het over een paar van de nuttigste mensen die er zijn! Hen buitensluiten helpt de Kloof niet. En je stráft er schaduwjagers mee!'

Diana schudde haar hoofd. 'De regels zijn niet voor niets de regels. Schaduwjager zijn, althans een goede, draait om meer dan alleen maar veertien uur per dag trainen en vijfenzestig manieren kennen om iemand te doden met slabestek.'

'Zevenenzestig,' zei Emma automatisch. 'Diana, het spijt me, echt waar. Vooral dat ik Cristina hierbij betrokken heb. Het is niet haar schuld.'

'O, dat weet ik.' Diana fronste nog steeds.

Emma ging door. 'Gisteravond zei je dat je me geloofde. Dat Sebastian mijn ouders niet had vermoord. Dat er meer achter zat. Hun dood was niet gewoon... gewoon omdat Sebastian het Verbond wilde uitroeien. Iemand wilde hen dood hebben. Hun dood betekende iets...'

'Ieders dood betekent iets,' zei Diana afgemeten. Ze wreef in haar ogen. 'Ik heb gisteravond met de Stille Broeders gepraat. Ik weet wat zij weten. En god, ik hou mezelf steeds voor dat ik eigenlijk tegen je zou moeten liegen... Ik worstel er al de hele dag mee...'

'Alsjeblieft,' fluisterde Emma. 'Lieg alsjeblieft niet.'

'Dat kan ik ook niet. Ik herinner me de dag dat ik voor het eerst

hierheen kwam. Jij was dat kleine meisje, twaalf jaar oud, en je was een wrak. Je had alles verloren. Het enige waar je je nog aan kon vasthouden, waren Julian en je behoefte aan wraak. Je wilde niet dat Sebastian de reden kon zijn dat je ouders dood waren, want als hij dat wel was, hoe kon je hem dan straffen?’ Ze haalde diep adem. ‘Ik weet dat Johnny Roek je over een reeks moorden heeft verteld. Hij heeft gelijk. Twaalf in totaal, met die van gisteravond erbij. Geen spoor van de moordenaar te vinden. Alle slachtoffers ongeïdentificeerd. Hun tanden gebroken, hun portemonnees weggenomen, hun vingerafdrukken afgeschuurd.’

‘En de Stille Broeders wisten dit niet? De Kloof, de Raad?’

‘Ja, ze wisten het. En dit zul je niet leuk vinden.’ Diana tikte met haar nagels op haar glazen bureaublad. ‘Een paar doden waren van het elfenvolk. Dat maakt dit een zaak voor de Stille Broeders en de Scholomance, de centurions. Niet voor Instituten. De Stille Broeders wisten het. De Kloof wist het. Ze hadden ons met opzet niet geïnformeerd omdat ze niet willen dat wij erbij betrokken raken.’

‘De Scholomance?’

De Scholomance was een stukje schaduwjagersgeschiedenis dat weer tot leven was gewekt. Een koud kasteel met torens en gangen, uitgehouwen uit een berghelling in de Karpaten, dat eeuwenlang de plek was geweest waar een elite van schaduwjagers werd getraind om het dubbele gevaar van demonen en benedenlingen te bestrijden. De instelling was gesloten nadat de eerste Akkoorden waren ondertekend, als bewijs dat benedenlingen en schaduwjagers niet langer met elkaar in oorlog waren.

Maar met de komst van de Koude Vrede was het kasteel heropend en weer in gebruik genomen. Je moest een reeks zware proeven doorstaan om te worden toegelaten, en wat je op die school leerde, mocht je nooit delen met anderen. Degenen die hun diploma behaalden, werden centurions genoemd en waren geleerde, legendarische strijders; Emma had er zelf nog nooit een ontmoet.

‘Het is misschien niet eerlijk, maar het is de waarheid.’

‘Maar die schrifttekens. Hebben ze toegegeven dat die tekens hetzelfde waren als de tekens op de lichamen van mijn ouders?’

‘Ze hebben helemaal niks toegegeven,’ zei Diana. ‘Ze zeiden dat zij het zouden afhandelen. Ze zeiden dat wij ons er niet mee moesten bemoeien en dat die regel was opgelegd door de Raad zelf.’

‘En de lichamen?’ vroeg Emma. ‘Vielen die lichamen ook uit elkaar toen ze probeerden ze te verplaatsen, net zoals bij mijn ouders?’

‘Emma!’ Diana stond op. Haar haar was een donkere, mooie wolk om haar gezicht. ‘Wij bemoeien ons niet meer met wat er met de elfen gebeurt. Dat is wat de Koude Vrede betekent. Het is niet alleen maar een voorstel van de Kloof dat wij hier niets mee doen. Het is verboden om je met zaken van elfen te bemoeien. Als je er toch bij betrokken raakt, kan dat niet alleen gevolgen hebben voor jou, maar ook voor Julian.’

Het voelde alsof Diana een zware presse-papier van haar bureau had gepakt en die tegen Emma’s borst had gegooid. ‘Julian?’

‘Wat doet hij elk jaar? Op het jubileum van de Koude Vrede?’

Emma dacht aan Julian, hier in dit kantoor. Jaar in jaar uit, al vanaf zijn twaalfde, toen hij nog schaafwonden op zijn ellebogen en scheuren in zijn spijkerbroek had, ging hij hier elk jaar zitten met pen en inkt, en schreef hij een brief aan de Kloof met het verzoek om zijn zus Helen thuis te laten komen van Wrangleiland.

Wrangleiland was de zetel van alle waaklijnen van de wereld, een set magische bezweringen die duizend jaar geleden waren geplaatst om de aarde te beschermen tegen bepaalde demonen. Het was ook een piepkleine ijsschots op duizenden kilometers afstand in de Poolzee. Toen de Koude Vrede was uitgeroepen, was Helen daarheen gestuurd; de Kloof had gezegd dat ze de waaklijnen moest bestuderen, maar iedereen wist dat het gewoon een verbanning was.

Ze had een paar keer naar huis mogen komen, en een keer naar Idris om te trouwen met Aline Penhallow, de dochter van de consul. Maar zelfs die hooggeplaatste connectie kon haar niet vrij krijgen. Elk jaar schreef Julian zijn brief. En elk jaar werd zijn verzoek afgewezen.

Diana sprak met een zachtere stem. ‘De Kloof blijft nee zeggen omdat Helens trouw mogelijk bij het elfenvolk ligt. Hoe zou het eruitzen als we tegen hun bevelen in onderzoek gingen doen naar moorden op elfen? Wat voor invloed zou dat hebben op de kans dat ze haar laten gaan?’

‘Julian zou willen dat ik...’ begon Emma.

‘Julian zou zijn eigen hand afhakken als jij hem dat vroeg. Dat betekent nog niet dat je het moet doen.’ Diana wreef over haar slapen alsof ze hoofdpijn had. ‘Wraak is geen familie, Emma. Het is geen vriend. Het is een koude bedgenoot.’ Ze liet haar hand zakken en liep naar het raam, waarbij ze over haar schouder naar Emma keek. ‘Weet je waarom ik deze baan heb aangenomen, hier in het Instituut? En kom niet met een sarcastisch antwoord.’

Emma keek naar de vloer. Hij bestond uit blauwe en witte tegels, en op de witte tegels stonden tekeningetjes: een roos, een kasteel, een kerktoeren, een engelvleugel, een zwerm vogels, allemaal anders.

‘Omdat je in Alicante was tijdens de Duistere Oorlog.’ Emma’s stem sloeg een beetje over. ‘Jij was erbij toen Julian... zijn vader moest tegenhouden. Je zag ons vechten, je vond ons dapper en je wilde ons helpen. Dat heb je altijd gezegd.’

‘Toen ik jonger was, had ik iemand die me hielp worden wie ik werkelijk ben,’ zei Diana. Emma spitste haar oren. Diana sprak maar zelden over haar leven. De Wrayburns waren generatieslang een beroemde schaduwjagersfamilie geweest, maar Diana was de laatste. Ze praatte nooit over haar jeugd, haar familie. Het leek wel alsof haar leven pas was begonnen toen ze de wapenwinkel van haar vader in Alicante had overgenomen. ‘Ik wilde jou helpen te worden wie je werkelijk bent.’

‘En dat is?’

‘De beste schaduwjager van je generatie,’ antwoordde Diana. ‘Je traint en vecht zoals ik nog nooit iemand heb zien doen. En dat is precies waarom ik niet wil dat je je potentieel vergooit op zoek naar iets wat je wonden niet zal genezen.’

Mijn potentieel vergooien? Diana wist het niet, begreep het niet. Niemand van háár familie was overleden in de Duistere Oorlog. En Emma's ouders waren niet gesneuveld in de strijd; ze waren gemarteld, vermoord en verminkt. Ze hadden misschien wel om haar geroepen in die momenten, kort of lang of eindelijk, tussen leven en dood.

Er werd scherp op de deur geklopt, en hij zwaaide open. Het was Cristina. Ze droeg een spijkerbroek en een trui, en haar wangen waren roze, alsof ze zich schaamde omdat ze stoorde. 'De Blackthorns,' zei ze. 'Ze zijn thuis.'

Emma vergat totaal wat ze tegen Diana had willen zeggen en draaide zich om naar de deur. 'Wat? Ze zouden morgen pas thuiskomen!'

Cristina haalde haar schouders op. 'Of er moet net een andere grote familie door een poort voor de deur zijn gestapt.'

Emma drukte haar hand tegen haar borst. Cristina had gelijk, ze voelde het. De lichte pijn die achter haar ribben had gezeten sinds Julian weg was, was plotseling tegelijkertijd beter en erger geworden; het voelde minder als pijn en meer als een vlinder die vrolijk met zijn vleugels flapperde onder haar hart.

Ze rende het kantoor uit; haar blote voeten kletsten op het gewreven hout in de gang. Ze rende de trap af met twee treden tegelijk, zwaaide zich om de balustrades op de overlopen. Ze hoorde nu ook stemmen. Ze dacht dat ze Dru's hoge, zachte stem een vraag hoorde stellen, en Livvy's stem die antwoordde.

En toen was ze er, op de overloop op de eerste verdieping, met uitzicht op de hal. De ruimte was verlicht als op klaarlichte dag, met allerlei wervelende kleuren: de resten van een verdwijnende poort. Midden in de hal stonden de Blackthorns. Julian torende boven de vijftienjarige tweeling Livvy en Ty uit. Naast hem stond Drusilla, die de hand vasthield van de jongste, Tavvy. Hij leek bijna staande te slapen, leunde met zijn krullenbol tegen Dru's arm en had zijn ogen dicht.

'Jullie zijn terug!' riep Emma.

Ze keken allemaal omhoog. De Blackthorns hadden veel dezelfde trekken: golvend donkerbruin haar met de kleur van pure chocolade en blauwgroene ogen. Alleen Ty, met zijn grijze ogen, magere lichaam en warrige zwarte haar, leek te zijn binnengewandeld vanuit een andere tak van de familie.

Dru en Livvy glimlachten naar haar, en Ty's ernstige knik was verwelkomend, maar Emma zag alleen Julian. De parabatairune op haar bovenarm bonsde toen hij naar haar keek.

Ze rende de trap af. Julian bukte zich om iets tegen Dru te zeggen. Toen draaide hij zich om en kwam met een paar snelle passen naar Emma toe. Hij vulde haar hele gezichtsveld; hij was het enige wat ze zag. Niet alleen Julian zoals hij er nu uitzag, naar haar toe lopend over de afbeelding van de Engel op de vloer, maar Julian die haar serafijnendolken gaf die hij een naam had gegeven, Julian die haar de deken gunde wanneer het koud was in de auto, Julian die tegenover haar stond in de Stille Stad terwijl ze met wit en goud vuur tussen hen in hun parabataigeloften uitspraken.

Ze botsten midden in de hal op elkaar, en Emma sloeg haar armen om hem heen. 'Jules,' zei ze, maar haar stem klonk gedempt tegen zijn schouder terwijl hij haar ook omhelsde. Ze hoorde de parabataigeloften achter in haar hoofd terwijl ze zijn vertrouwde geur inademde: kruidnagel, zeep, zout.

Waar u heen gaat, zal ik ook gaan.

Even lagen zijn armen zo strak om haar heen dat ze nauwelijks kon ademen. Toen liet hij haar los en stapte achteruit.

Emma verloor bijna haar evenwicht. Ze had niet zo'n stevige omhelzing verwacht, of zo'n korte.

Hij zag er anders uit. Ze kon het niet helemaal bevatten.

'Ik dacht dat jullie morgenochtend pas terugkwamen,' zei Emma. Ze probeerde Julians blik te vangen zodat hij naar haar terug zou lachen. Maar hij keek naar zijn broers en zussen alsof hij ze telde om zeker te weten dat iedereen er was.

'Malcolm was te vroeg,' zei hij over zijn schouder. 'Hij verscheen

plotseling in oudtante Marjories keuken, in pyjama. Hij zei dat hij het tijdsverschil was vergeten. Ze gilde het hele huis bij elkaar.’

Emma voelde dat de spanning in haar borst afnam. Malcolm Fade, het hoofd van de heksenmeesters van Los Angeles, was een vriend van de familie, en zijn excentriciteit was iets waar Jules en zij al heel lang grapjes over maakten.

‘Vervolgens opende hij per ongeluk een poort naar Londen in plaats van hierheen,’ zei Livvy, die naar voren sprong om Emma te omhelzen. ‘En toen moesten we iemand opsporen om een nieuwe poort te openen... Diana!’

Livvy maakte zich van Emma los en ging haar lerares begroeten. Een poosje was het een verwelkomend geroezemoes: vragen en begroetingen en omhelzingen. Tavvy was wakker geworden en stond er slaperig bij, trekkend aan mouwen. Emma woude door zijn haar.

Uw volk is mijn volk. Julians familie was Emma's familie geworden toen ze parabatai waren geworden. In dat opzicht was het bijna een soort huwelijk.

Emma keek naar Julian. Hij keek met een intense gezichtsuitdrukking naar zijn familie, alsof hij was vergeten dat zij er was. En op dat moment leek ze plotseling wakker te worden en schotelden haar gedachten haar een catalogus voor van manieren waarop hij veranderd leek.

Hij had altijd een praktisch kort kapsel gehad, maar hij moest zijn vergeten het te laten bijknippen in Engeland: het was lang geworden. Zijn dikke, weelderige Blackthorn-golven hingen nu over zijn oren. Hij was gebuind, waardoor de vertrouwde kleur van zijn ogen plotseling tegelijkertijd lichter en donkerder leek; het intense blauwgroen van de oceaan op een kilometer uit de kust. De vorm van zijn gezicht was ook veranderd. Het leek volwassener, met minder jeugdige zachtheid. Emma keek naar de rechte lijn van zijn kaak, die omhoogliep naar zijn ietwat scherpe kin, dezelfde vleugelvorm als zijn sleutelbeen, dat net zichtbaar was onder de kraag van zijn T-shirt.

Ze wendde haar blik af. Tot haar verbazing ging haar hart tekeer alsof ze zenuwachtig was. Verward knielde ze neer om Tavvy te omhelzen. ‘Je bent een paar tanden kwijtgeraakt,’ zei ze toen hij naar haar grijnsde. ‘Wat onvoorzichtig van je.’

‘Dru zegt dat de elfen je tanden stelen als je ligt te slapen,’ antwoordde Tavvy.

‘Omdat ik haar dat had verteld,’ zei Emma terwijl ze opstond. Ze voelde een lichte aanraking op haar arm.

Het was Julian. Hij begon met zijn vinger op haar huid te schrijven; dat deden ze al hun hele leven, om stiekem te communiceren tijdens saaie studietoespraken of in het gezelschap van volwassenen.

A-l-l-e-s g-o-o-e-d?

Ze knikte naar hem. Hij keek een beetje ongerust naar haar, en dat was een opluchting. Het voelde vertrouwd. Zag hij er echt zo anders uit? Hij was minder mager, wat gespierder, maar met slanke spieren, zoals de zwemmers die Emma altijd bewonderde om hun tengere schoonheid. Maar hij droeg nog steeds dezelfde verzameling leren veters en bandjes met schelpen en zeeglas om zijn polsen. Hij had nog steeds verf aan zijn handen. Hij was nog steeds Julian.

‘Jullie zijn allemaal zo bruin,’ zei Diana. ‘Hoe kan het dat jullie zo bruin zijn? Ik dacht dat het altijd regende in Engeland!’

‘Ik ben niet bruin,’ zei Tiberius nuchter. Dat was waar, hij was niet bruin geworden. Ty had een vreselijke hekel aan de zon. Als iedereen naar het strand ging, vond je hem meestal onder een grote parasol, met zijn neus in een detective.

‘Oudtante Marjorie liet ons de hele dag buiten trainen,’ zei Livvy. ‘Nou, behalve Tavvy. Hem hield ze binnen, en ze voerde hem bramenjam.’

‘Tiberius verstopte zich,’ zei Drusilla. ‘In de schuur.’

‘Ik verstopte me niet,’ zei Ty. ‘Het was een strategische aftocht.’

‘Het was verstoppen,’ zei Dru, en er verscheen een frons op haar ronde gezicht. Haar vlechten staken opzij als die van Pippi Langkous. Emma trok er plagend aan.

‘Niet ruziën met je broer,’ zei Julian. Toen keek hij Ty aan. ‘Niet ruziën met je zus. Jullie zijn allebei moe.’

‘Wat heeft moe zijn met ruziën te maken?’ vroeg Ty.

‘Julian bedoelt dat jullie moeten gaan slapen,’ zei Diana.

‘Het is pas acht uur,’ protesteerde Emma. ‘Ze zijn er net!’

Diana wees. Tavvy had zich als een kat opgerold op de vloer en lag te slapen in het schuine lichtvlak van een lamp. ‘In Engeland is het een stuk later.’

Livvy stapte naar voren en tilde voorzichtig Tavvy op. Zijn hoofd zakte slap tegen haar hals aan. ‘Ik stop hem wel in bed.’

Julian keek Diana even aan. ‘Bedankt, Livvy,’ zei hij. ‘Ik zal oom Arthur gaan vertellen dat we veilig thuis zijn.’ Hij keek zuchtend om zich heen. ‘De bagage regelen we morgen wel. Kom op, jongens. Bedtijd.’

Livvy morde. Emma was verbaasd, meer dan verbaasd. Ook al had Julian haar sms’jes en telefoontjes beantwoord met korte, neutrale boodschappen, ze was niet voorbereid geweest op een Julian die er anders uitzag, die anders leek. Ze wilde dat hij naar haar keek zoals hij altijd naar haar had gekeken, met de glimlach die alleen voor haar bestemd leek te zijn.

Diana zei welterusten en pakte haar sleutels en tas.

Gebruikmakend van de afleiding pakte Emma Julians arm en schreef erop met haar vinger: *I-k m-o-e-t j-e s-p-r-e-k-e-n.*

Zonder naar haar te kijken liet Julian zijn hand zakken en schreef op haar onderarm: *W-a-a-r-o-v-e-r?*

De voordeur ging achter Diana open en dicht, waarbij een kil-le vlaag wind en regen binnenkwam. Druppeltjes spetterden tegen Emma’s wang toen ze zich naar Julian toe draaide. ‘Het is belangrijk,’ zei ze. Ze vroeg zich af of ze ongelovig klonk. Ze had hem nooit eerder hoeven zeggen dat iets belangrijk was. Als zij zei dat ze hem moest spreken, wist hij dat ze het meende. ‘Kom...’ Ze dempte haar stem. ‘Kom naar mijn kamer als je bij Arthur bent geweest.’

Hij aarzelde heel even; het glas en de schelpen aan zijn armbandjes

rammelden toen hij zijn haar uit zijn gezicht streek. Livvy was al op weg naar boven met Tavvy, en de anderen liepen achter haar aan. Emma voelde haar ergernis meteen verzachten in schuldgevoel. Jules was natuurlijk doodop. Dat was alles.

‘Behalve als je te moe bent,’ zei ze.

Hij schudde zijn hoofd met een onpeilbaar gezicht, terwijl Emma altijd zijn gezicht had kunnen lezen. ‘Ik kom wel,’ zei hij, en toen legde hij zijn hand op haar schouder. Lichtjes, een achteloos gebaar. Alsof ze niet twee maanden van elkaar gescheiden waren geweest. ‘Het is fijn om je weer te zien,’ zei hij. Toen draaide hij zich om en liep achter Livvy aan de trap op.

Natuurlijk moest hij bij Arthur langs, dacht Emma. Iemand moest hun excentrieke voogd gaan vertellen dat de Blackthorns thuis waren. En natuurlijk was hij moe. En natuurlijk leek hij veranderd: mensen veranderden als je ze een poosje niet had gezien. Het kon een dag of twee duren voordat alles tussen hen weer was zoals voorheen. Gemakkelijk. Onafscheidelijk. Veilig.

Ze drukte haar hand tegen haar borst. Hoewel de pijn die ze had gevoeld toen Julian in Engeland was, dat gevoel van een uitgerekt elastiekje dat ze zo haatte, weg was, had ze nu een vreemdsoortige nieuwe pijn in haar hart.